

Desen de A. RIK

VASILE IS 2016

PLANUL CINCINAL: — Cu greutatea asta îmi va fi drumul mai ușor.

urzicea

ANUL V — Nr. 35 — 1987 — 16 PAGINI — 75 BANI

Rubedenii

de MARIA ARSENE

Camera largă a directorului avea trei uși. Una în dreapta prin care intrau la el salariații, alta la stânga, care-i servea ca să poată pleca fără să-l observe careva din fabrică, și o a treia de care era prinsă, pe dinafară, o tăbliță cu un singur cuvânt: „Director”. Pe această ușă erau introduse persoanele străine de întreprindere.

Mai erau într'adevăr acolo diverse lucruri interesante, precum un birou cu cristal și trei telefoane rânduie într'un colț, un fotoliu adânc de piele care se putea învârti pe axul nichelat al unui singur picior, și o sumă de alte obiecte care n'au nimic deosebit de întâmplarea de mai jos. Mihăilă Dudău deschise cu un pocnet sec ușa „particulară” și făcu doi pași în camera tovarășului Pamfilie, directorul fabricii de dulciuri „Avântul”.

— Ce doriți?

Mihăilă mai înainte preț de trei pași, se opri lipindu-și călcăiele și se recomandă cu glas de trâmbiță infundată.

— Mihăilă Dudău, să trăiți, tovarășe director! Eu sunt Mihăilă.

Tovarășul director se lăsă pe speteaza de plapumă a fotoliului, ca să-l privească mai bine. Intinse degetele în spre tabachera din sertarul deschis al biroului, se răzgândi, și-i arătă cu mâna un scaun așezat cuviincios la un metru depărtare.

— La loc, tovarășe! Stai. Dumneata ești Mihăilă, nu? Așa spuseși că te cheamă.

Mihăilă sări de pe scaun.

— Da, să trăiți, tovarășe director. Mihăilă Dudău, despre care v'a vorbit tovarășul contabil șef, responsabil gestionar. Pentru transfer...

— Știu, știu, cunosc... Stai jos. Prin urmare, dumneata ești... În problema cu transferul... Stai, domnule, jos, și nu mai sări de pe scaun că nu-s director de alt' dată... Așa. În problema dumitale...

— V'a vorbit, să trăiți, tovarășul contabil șef, responsabil gestionar, pentru transfer... Am aparținut de Aproz, unitatea 53 achiziții din Târlungeni. Dar vreau să vii la fabrica ce cu onoare, să trăiți, o conduceți.

Pe tovarășul director Pamfilie, „om dintr'o bucată”, îl supără întotdeauna ploconilele și lingșirile. De aceea, se hotărî să i-o taie dintr'odată.

— Las'tovarășe, nu mai mă lua cu d'astea... Zi-mi pe șleau, că vrei să treci dela Târlungeni la București. Adică din provincie în Capitală.

— Exact, să trăiți. Așa cum ați spus dumneavoastră, domnule director. Din provincie în Capitală. Transfer, să trăiți.

— Nu se poate. Cum ai crezut? Mergem așa? Cui îi vine poftă lasă zarzavaturile și se-apucă de industrie? Aici e specialitate: chimie, rahat, halva, bomboane, praline, o mie de articole, nu gogoșari și păstărnac... Auzi'mneata! transfer! Asta-i bună! Și Ionescu asta, contabilul, ce-i trecu prin cap?

Auzi dumneata!... Tocmai din Târlungeni... Oi avea și casă și familie acolo.

— Nu, să trăiți. Nu-s din Târlungeni, ci din Bujorești, unde-mi am și familia.

Directorul Pamfilie făcu ochii mari.

— Din Bujorești, tovarășe? Chiar de acolo? Asta-i bună! Oi fi atunci de-ai lui Mihăilă? I-auzi! Când i-o spune Zamfirichii... nevastă-mea. Bujoreancă și ea. Tii, ce are să se mai bucure... Mihăilă... Stai, măi frate, că atunci ești neam cu ea. Că mă-sa e vară primară cu Mihăilă, ăl de fu felcer... Înțeleptă femeie Zamfirica, dom'le! „Măi Pamfilică—ășa-mi spune ea de când ne-am luat — nu e totul să fi deștept și vrednic. Trebuie să ai și om de încredere pe lângă tine”. Asta-i.

— Asta-i, s'trațiți, după cum v'a vorbit și tovarășul contabil șef, gestionar responsabil, că transferul, să trăiți...

— De ce să trăiesc numai eu, dom'le?

— Chiar așa, să...

— Să trăiască poporul!

— Și poporul, neapărat, să trăiți!

— Ei... Așa. Prin urmare ești din Bujorești. Bun. Satul Zamfirichii. Bun. Te iau șef magaziner, dar... ești cinstit, dom'le? Ori ești numai cu numele din Bujorești și cu sufletul din Târlungeni? Vezi că răspund pentru dumneata... Acolo, la magazie, vin fel de fel de delegați. Unul ia de aici, și gustă o bomboană, altul încearcă de colo din halva până se satură ori probează din praline sau ciocolată de se umflă. Și iacă-te cu lipsa! Ori tu, dacă ești băiat deștept nu-mi dai lipsă la inventar. Dimpotrivă, plus... Pricepi? Cântarul! Tac-pac! În timp ce nărodul își umple gura cu cinci bucăți de rahat dintr'odată, tu... fâșt! i-ai și cântărit marfa. După ce socotești din ochi cât a imbutat și-i scazi din greutate... Lipsă nu există. Te privește! Pricepi?

— Pricep, s'trațiți, așa cum v'a vorbit tovarășul contabil-șef... Numai că...

— Ce meserie ai la bază?

— Să vedeți, fusei până la sfârșitul războiului plutonier de administrație, dar... știți, avusei o lipsă de bani, după cum v'a spus și tovarășul contabil-șef, responsabil... că-i ca și un frate cu gineri-miu. Mă tem însă că nu m'oi pricepe la magazie, s'trațiți, cu socotelile... Să nu dau iar de vreo belea... Mai bine ar fi să mă puneți...

— Cum să nu te pricepi, domnule? Bujorean ești, bărbat în toată firea te văd, într'o săptămână învârtiți magazia pe degete...

— Am să-mi dau toată silința, dacă ordonați, așa cum v'am spus...

— Bine, bine. Numai să fii omul meu de încredere, așa cum e nașul Tudose de l-am pus la cantină, sau unchiul Duică, unchiul Duică, de, al lui Blandei, tot de-ai noștri din Bujorești. Asta-i la administrație, unde-i și cumnatul Chirpan... Bun băiat, bujorean și el. Măi, dar văr' Savu ce face?

— Bine, să trăiți.

— Are de lucru?

— Ei... mai nimic.

Tovarășul Pamfilie își vâri adânc în ureche, capătul subțire al tocului.

— I-auzi, dom'le. Bietul de el... Știi? E nepotul soacră-mi.

— Da, să trăiți!

— Dacă spui tu că n'are de lucru, eu aș zice să-l chemăm și pe el aici, că pe schemă mai am un loc liber. La magazie... Ce crezi?

— S'trațiți, v'a spus tovarășul contabil...

— Să-l trec pe el șef magaziner, iar pe tine ajutor... Stai! Chiar așa am să fac. Ce-i în mână nu-i minciună. Dau chiar acum un telefon la cadre... Așa. „Allo, cadrele! Cum, cine-i? Directorul, vorbește la telefon... Tov. Costache? Măi, tovarășe Costache, îți trimit un om de ispravă ca să-i faci formele pentru numire ca ajutor magaziner... E și cu transfer... Mihăilă Dudău... Și vezi că-ți mai trimit o cerere aprobată de mine pe numele lui Savu Gâscel din Bujorești... Tot din Bujorești... Savu Gâscel, pentru numire în postul de șef magaziner... Așa, să terminăm odată cu schema necompletată, că v'ați cam delasat, tov. Costache... Dacă nu vă dă ghes direcția... Așa, și-l trimit chiar acum pe Mihăilă. Noroc!”

Pe tovarășul director îl cuprinse iarăși dorul.

— Și ce mai face văr'Savu?

— Cântă, s'trațiți.

— Nu mai spune, Ei da, asta iată că nu-mi pare bine. O fi luând-o cam des la măsă, că-i place lui băutura. Și când se a-fuma, îi trăgea din nău.

— Nu, s'trațiți. Acum cântă din gură, că din nău nu poate.

— Cum, mă? De ce nu mai poate?

— Din cauză de barbă.

— Barbă? Cine are barbă?

— Părintele Savu, s'trațiți!

Directorul Pamfilie se făcu deodată roșu la obraji, apoi vinețiu și iarăși ca boiaua de ardei pisat. Se repezi de pe fotoliu ca din-

tr'un arc și aproape că se prăvăli, peste cel așezat pe scaun.

— A înebunit văr'Savu? Vai de mine, când o afla Zamfirica!

— Nu, s'trațiți. E sănătos tun că abia ieri o săptămână făcu slujbă.

— Cine, mă?

— Părintele. Zău dacă nu vă spui drept. Il văzui cu ochii mei. Cânta din gură. Fără nău, s'trațiți.

— Ascultă-mă, de cine-mi vorbești tu? Eu te'nreb de văr'Savu din Bujorești, raionul Craiova.

— Bujorești din Deal. Raionul Buzău. Exact, Buzău, s'trațiți.

— Aha! Spune, tu din Buzău ești?

— Buzău, s'trațiți.

— Aproz și industrie? Așa-i?

— Absolut așa cum spuneți, să trăiți, și v'a spus și tovarășul șef-contabil...

— Ascultă, mă, neisprăvitule... Păi, tu cum crezi că merge? Să te muși dela ridichi la praline fiindcă așa și s'a năzărit ție?

— Nu mi s'a năzărit, să trăiți... Tovarășul șef gestionar... să trăiți... Transfer, să trăiți...

— Am terminat! Am treabă acum. Liber!

— Tovarășe inginer, s'a întreput curentul în hală. Trebuie luate măsuri urgente.

— Uite că-mi nofez. Poimăine am ședință de producție și pun problems.

Desen de A. POCH

Catrene

Epitaful unui servil

Intins cu mâinile pe piept
Servilul s'a 'ntâmpat să moară.
Acum e pentru prima oară
Când stă și el, în fine, drept.

Unui tovarăș care nu ia cuvântul niciodată la ședințe

Nu zice-o vorbă și figura
Îi stă absentă ca o mască
El totuși mai deschide gura
Din când în când: atunci când cască.

SEDINȚA „TARE” 66

de SILVIU GEORGESCU

La tovarășul Stinghe, directorul Institutului de Proiectări, e atâta liniște, încât pentru toată lumea, inclusiv șeful Planificării, care dela opt tot încearcă Wertheim-ul dela intrare, biroul pare cu desăvârșire gol. Până și cele două telefoane, de obicei ocupate, au amuțit în dimineața aceasta deabinelea... Toate legăturile se dau acum într'un birou vecin, de unde glasul tovarășei secretare te asigură prompt, de fiecare dată:

— Nu, vă rog! N'a venit încă... Cine întreabă?... Am să-i comunic. Da, da!... Nicio grijă...

Pe la nouă și ceva, din biroul de alături, tovarășa secretară își arată, o clipă, capul pe ușă, ca să anunțe în șoaptă:

— Tovarășul Bălan, secretarul...

De rest nici n'a mai fost nevoie. Secretarul Comitetului de Întreprindere a intrat și singur, ostenindu-se să-l descopere pe director în spatele norilor de fum care aproape că desparte restul încăperii de lampa aprinsă de pe birou.

— Ia te uită! Parcă am fost la un gând...

Tovarășul director Stinghe, numai în cămașă și vestă, cu toți nasurii deschizați peste un început de burtă, se lipește alene de reze-mătoarea scaunului:

— Ufff!... Dela șase de când lucrez... Abia am ajuns la jumătatea raportului. Șezi!... Vreau numai să te întreb dacă și din partea sindicatului o să vină cineva. Nu de alta, dar am auzit că și Planificarea ține astăzi ședință. Oricât, e o unitate cu mult mai mică decât Institutul de Proiectări... Probleme mai puține... Aci, la noi, e baza! În nici un caz nu trebuie să lipsiți...

Tovarășul Bălan zâmbește în timp ce-și scoate o țigară.

— Nu lipsim, tovarășe director! Nici o grijă!... La ce oră ați fixat ședința?

— La cinci și jumătate. I-am mobilizat pe toți: adjuncți, șefi de serviciu, șefii de secție... Nu lipsesc decât cei plecați în concediu.

— Mulți?

— Vreo zece!

Și adăugă îndată, aproape speriat:

— A, nu, tovarășe secretar, este cu neputință s'o mai amânăm... Ședința asta cu șefii de secții și de serviciu trebuia s'o ținem încă de acu' trei săptămâni... Inseamnă să dăm peste cap tot programul.

— V'ați gândit să chemați și câțiva fruntași în producție?

— Hm, ia stai!...

Directorul se gândește câteva clipe.

— Ideia nu e rea. Chiar așa o să și fac. Să fie cât mai mulți care să ia cuvântul. Nu strică. În special la angajamente. O să iau măsuri să fie chemați. Știi, în întreprinderile productive...

— Pe inovatori i-ați chemat?

— Da!... Adică, nu!... Ne-am gândit că e o ședință restrânsă. În orice caz, dacă e nevoie... o să-i chemăm. Nu-i mare lucru. La noi, mobilizarea se face cât ai clipi. Chiar așa: ce ședință de lucru poate fi aceea fără inovatori? Fără fruntași? De asta spuneam și eu: în întreprinderile productive nu mai e nevoie de atâtea invitații. Vin ei și singuri... Da, da! Singuri vin.

Voi să mai adauge ceva, dar se răgândește.

Secretarul își nota câte ceva într'un carnețel. Ridică ochii:

— Cam cât timp credeți că o să dureze raportul?

— Trei sferturi de oră, cel mult. Dealtfel ce importanță are cât ține? Principalul este să limpezim problemele. Nu?

— Adevărat!

— N'o să ating decât lucrurile esențiale. Și să știți — aici palma grea a tovarășului director Stinghe se abătu atât de neașteptat asupra biroului, încât cea mai mare parte dintre hârtii se împrăștie, vraște, pe covor — să știți că n'am să ocolesc pe nimeni. Totul pe față, deschis...

Făcu o pauză ca să-și adune hârtiile.

— Adică, de ce n'am spune pe șleau ce se întâmplă la Urbane, unde tovarășul Petrescu, șeful serviciului, de când îl știu n'a ieșit pe teren nici măcar o singură dată... Și Postelnicu? Astuia numai la sport îi e capul! Trei săptămâni a ținut un deviz...

Pe neașteptate, tovarășul Stinghe se pomenește că demască, indignat și necrutător, o listă întreagă de lipsuri, pe care cu o zi înainte nici el nu le bănuia măcar...

— Șefi?... Ehe! Le arăt eu lor șefie!... La mine nu merge, tovarășe secretar. Îi frec, frate!... numărul unu' îi frec. Eu n'am ce cocoloși! Foarte bine, să chemăm și fruntașii. S'audă și ei. Și inovatorii!

Tovarășul Bălan își aprinse o nouă țigară.

— Dar dumneavoastră?... De dumneavoastră, zic... nu spuneți chiar nimic?

— Eu. Păi... eu conduc ședința, tovarășe secretar...

Adăogă cu o ușoară umbră de reproș:

— Se poate?... Sigur că n'am să mă fereșc să arăt, printre altele, că într'o oarecare măsură am greșit și eu, însă...

— Însă?

— Însă... Așa, în general, știi, nici în greșala... autobicuirii nu vreau să cad... Dușmanul, ce crezi dumneata c'așteaptă? Ehe!...

— Mă rog! De altfel, oamenii o să se înscrie la cuvânt...

— Ei și?... Cred și eu c'o să se înscrie... Păreră mea este că după un asemenea raport, fiecare e dator să-și analizeze lipsurile. Și exemplul, exemplul trebuie să-l dea, în primul rând, șefii de serviciu.

— Și dacă, totuși, în afară de partea lor de vină, vor să mai arate și lipsurile... altora?

— Să critice, adică!?

Tovarășul Stinghe începu să rădă.

— Păi, să critice, tovarășe secretar. Ce, îi oprește cineva? ...Dimpotrivă! Să spună omul deschis ce are pe suflet! Tot!...Oho, de când trebuia să aibă loc ședința asta!

Se gândi puțin și adăogă, de data asta foarte serios:

— Să nu fim totuși prea severi cu șefii de secții. Nu sunt nici ei chiar așa de vinovați.

— Nu vă înțeleg!

— Păi... șefii ăștia de serviciu... adjuncții... Dumneata nu'nțelegi? ăștia când vor lua cuvântul și-or începe să-și critice șefii de secții...

— Tot nu înțeleg... Dece, numaidacă „șefii de secții”. Dece să nu pornească critica de jos în sus?! Dela...

Directorul împunse scurt, aprobativ, cu arătătorul, în direcția tovarășului Bălan.

— Asta e! Așa da! Sunt cu totul de acord. De jos în sus! Șefii de secții să-și critice mai întâi pe adjuncți și pe șefii de serviciu.

— Nu, tovarășe director, nici așa. Și unii și alții ar putea foarte bine să critice...conducerea.

— Pe mine?

Tovarășul director Stinghe rămâne o clipă nemișcat.

— Să mă... hm, să mă critice pe mine, spui?... Toți?

— Ei, toți! Cine spune asta?

— Eu... cred că, în general, oamenii nu prea au de ce să se plângă de mine.

— Asta o să se vadă în ședință, tovarășe director. Dealtfel, nu văd de ce te-ar necăji treaba asta!

— Să mă necăjească?... Vai de mine... Cum o să mă necăjească? Numai de-un lucru s'avem grijă: să nu dăm naștere la mahalagisme. Unu' ca Petrescu, de pildă, abia așteaptă o asemenea ocazie.

— Nu cred.

Directorul începu să-și piardă răbdarea.

— Stai, frate, nici așa să n'o luăm! Aici e vorba de conducerea Institutului...

— Tocmai de aceea, tovarășe director. De altfel și în... întreprinderile productive este obiceiul...

— Da' ce-avem noi cu întreprinderile productive? Noi suntem institut de proiectări!... Faci și dumneata niște comparații...

Incepu să se plimbe agitat prin cameră:

— Pe urmă mă gândesc și la ședință. Nici prea mult n'o putem lungi... O să creiăm nemulțumiri, tovarășe secretar!

Se așeză din nou la birou:

— Eu, pe care-l văz că se'nține, îl opresc, să știi!...

Se făcu tăcere. Întâi nu se auzi din camera vecină decât țâcănitul mașinilor de scris, acoperit din când în când de vocea repezită a unuia din curieri, care răcnea la telefon:

— Nu! Nu, vă rog!... Tovarăș' director lipsește „momentan” din birou! E la... Satu Mare, vă rog!... De azi dimineață lipsește. Telefonati mai târziu!...

Tovarășul Bălan se pregăti de plecare.

— Unde pleci? sări directorul. Ce facem cu... inovatorii?

— Cum, ce faceți? Îi mobilizați! N'a rămas așa vorba?

— Stai, frate, că nu-i ușor. Crezi că mobilizarea se face așa, cu una cu două?

— Bine, da' spuneți... parcă...

— Bine, bine, spuneam, da'... oricum, unii dintre ei lucrează n schimb. Vin abia mâine dimineață. Pe urmă... pe urmă trebuie să ne gândim și la ședința Planificării. Sunt probleme importante acolo. V'am spus de nenumărate ori: încălecăm ședințele, frate...Eu mă gândesc... să... hm, să amânăm pe altă dată... ședința noastră. Da, da, asta trebuie să facem, s'o amânăm.

DIRECTORUL IN CONCEDIU

DIRECTORUL:— Tovarășe inginer, eu plec în concediu. Să nu se simtă că eu lipsesc. Deci, vigilență, tovarășe. Ca și când eu aș fi aici..

Eu plec în concediu, tovarășe casier. Vreau să-ți recomand vigilență, tovarășe. Să nu poată spune nimeni că lipsește directorul..

Instârșit, plec la odihnă, tovarășe contabil. Să veghezi ca nu cumva să se manifeste în lipsa mea spiritul de gură-cască. Ca și când eu aș fi aici..

Ei, acum că am luat toate măsurile, pot să plec liniștit..

Desen de C FLORESCU

Oameni practici

de T. S. GEORNIC

În general, se spune despre un om că este „practic“, atunci când se descurcă în cele mai complicate împrejurări ale existenței sale, un om pentru care nu există obstacol, nu există incurtură, căreia să nu-i vină de hac. Cu ce?... Cu un neobișnuit simț al folosirii celor mai apropiate posibilități.

De pildă.

Mă rog, cui i-ar trece prin cap că un dulap, un simplu dulap de bibliotecă, poate fi folosit foarte bine, la nevoie, drept garderob, cu două despărțituri, pentru rochii, lingerie și șoșoni?

Și totuși o asemenea idee nu i-a luat mai mult de cinci minute de gândire tovarășului Bucurenciu, secretarul Sfatului Popular din Sântioana. A scos omul din bibliotecă toate cărțile Căminului cultural, le-a așezat pe dușumea, a mai potrivit câteva rafturi, a pus broască nouă și... gata garderobul. Altminteri, gândiți-vă ce s'ar fi ales de paltonul, de rochiile și de cămășile învățătoarei Maria Mogoș, deabia mutată în comună!?

Dar formele de manifestare ale acestui simț practic sunt din cale afară de numeroase: dela obiectele de cea mai mică însemnătate, cum ar fi, de pildă, bicicleta cu coșuleț montat, în chip de ataș, înaintea ghidonului și până la adaptarea și folosirea practică a unor posibilități care depășesc cu mult exemplele de care ne lovim zilnic.

Dacă o să-l vizitați bunăoară pe tov. Bucur, directorul școlii din Dulceni, raionul Roșiori de Vede, veți rămâne uimiți de felul „practic“ în care și-a rezolvat problema locuinței.

Ce să-și mai piardă timpul căutând casă? S'a mutat omul cu cățel și cu... porcei în localul școlii. Astfel, cancelaria fiind mai călduroasă iarna și răcoasă vara, a devenit dormitor, iar alături, în clasa I-a, a făcut o bucătărie și o sufragerie... clasa întâia.

Să-i urăm succes și în amenajarea celorlalte încăperi ale școlii, după nevoile gospodăriei. În ceace ne privește nu ne îndoiim că în curând va găsi un mijloc tot atât de practic și pentru adăpostirea porcilor și a orățăniilor care deocamdată se simt tare prost în magazia de lemne a școlii. Totodată îl asigurăm că din partea Sfatului Popular comunal nu va întâmpina nici de data aceasta nici un fel de împotrivire.

Pe aceeași linie trebuie să felicităm și Sfatul Popular raional Suceava și pe tovarășul președinte al Regiunii C.C.F.S., din inițiativa cărora sediul Comitetului Orașănesc pentru Cultură Fizică și Sport a fost cedat Secției Financiare raionale.

— Fleacuri!... Toate acestea-s fleacuri! va zâmbi cu superioritate conducerea întreprinderii „Avram Iancu“ din Vașcani.

— „În privința simțului practic încă nu ne-a luat-o nimeni înainte, până acum“.

Și într'adevăr, cercetând și judecând lucrurile după sălile clubului muncitoresc transformate în magazie pentru bocanci, vom fi siliți să le dăm dreptate.

Felicitările noastre, dragi tovarășii! Pentru asemenea ispravă meritați cinstea de a fi puși într'o ramă. Sau la gazeta de perete, dacă nu cumva în virtutea aceluiași „spirit practic“ ați renunțat demult și la ea cum au făcut tovarășii din Sântioana cu gazeta lor cetățenească...

Dar iată! Să nu ne grăbim cu felicitările. Nu sunt nici orele cinci dimineața și tovarășul Simion Mihai, directorul Căminului cultural din comuna Corlăteni, raionul Dorohoi, a și deschis nerăbdător ușa Căminului.

— Bravo lui! veți spune. Vrednic director! Nici nu s'a luminat bine de ziua, și el, la datoric. S'or găsi, fără îndoială și oameni care în drum spre câmp să treacă să ia o carte dela bibliotecă, ori să asculte radio-jurnalul. S'or găsi...

Degeaba. Altul e adevărul. Dumnealui, tovarășul director, își găzduiește găinile chiar în sala Căminului și cum, de câteva timp, acestea au început să se ouă, abia așteaptă omul dimineața.

Și într'adevăr: așteptarea i-a fost răsplătită din plin și de data aceasta. Sus, pe aparatul de radio 4+1, strălucesc în chip de bună dimineața 3 + 1 ouă proaspăte... Alte câteva îl așteaptă în bibliotecă.

Tovarășului Simion Mihai îi vine să strige de bucurie. Curând, foarte curând chiar, are să pună și două cloști. Tot aici la Cămin. Nu e practic?

U n j u b i l e u

Doă sfaturi populare-regionale Cluj și raional Cămpeni, se pregătesc să serbeze împreună jubileul primului an al unei frumoase realizări în care meritul le aparține în măsură egală.

Dar, mai bine să lăsăm faptele să vorbească!

În Iunie anul trecut, cele două sfaturi populare, cunoscutoare ale zicalei „unde-s doi puterea crește”, au hotărât de comun acord să înființeze la Abrud un „Sector agro-zootehnic cu o ramură alimentară”. Faptul că localitatea Abrud a intrat în istorie legată de revoluția din 1848 și de numele lui Avram Iancu, nu putea fi piedică pentru realizări într-un domeniu prozaic. Dimpotrivă! Tovarășii dela cele două sfaturi populare și-au spus desigur: cu cât vor dovedi mai multă grijă pentru harnicii muncitori din Munții Apuseni, cu atât mai bine vor munci ei.

Zis și făcut!
Au trimis, deci, întreprinderii industriale „1 Mai” din Abrud, un număr de ovine și bovine. Până aici e bine. Că n’au trimis la Abrud nici un specialist în agro-zootehnic, acest fapt nu e prea grav. Dulgherii dela „1 Mai” au înțeles că este oarecum dificil ca vitele să se mulgă singure și aproape imposibil să prefacă tot singure laptele în brânză, unt, sau urdă. S’au ocupat deci ei de îngrijirea animalelor. Dar iată că a mai rămas o problemă: nutrețul. Cădea în sarcina sfaturilor populare respective.

Dar de aici începe de fapt povestea:

Trimise la Abrud, flămânde, vitele—vite prozaice—in loc să admire istoricul peisaj abrudean (care nu le oferea totuși posibilități de păscut) s’au apucat să constate că sunt lihnite de foame. Ba și mai rău: deși erau printre ele doi cai, n’au înțeles să țină seama de zicala „paște murgule!...”, ci au pornit să moară de foame.

Dar vezi că birocrații nu se lasă înduși în eroare. În doi timpi și trei mișcări au constatat cine poartă vina acestei situații: cele șaptezeci de bovine, și anume cele care făceau mai abitir pe muribundele. Soluția s’a găsit repede. Li s’a pūs alternativa: 1) sau apreciază înalta competență și grijă a birocraților dela cele două sfaturi populare și înțeleg nu numai să trăiască fără a fi hrănite, ci și să dea lapte, brânză, unt, etc.;

2) sau sunt declarate ca nemaifiind de rasă. (La sectorul agro-zootehnic Abrud au fost trimise în calitate de vite de rasă!).

Cum prima ieșire din alternativă (să trăiești fără să mănânci) era, orice s’ar spune, cam grea, se înțelege că vitele au fost declarate ca nefiind de rasă. Dar lucrurile acestea nu se fac simplu și superficial. Ci tot cu ajutorul unei comisii de medici specialiști, cum s’a întâmplat și când vitele au fost declarate „de rasă”. Din

clipa în care nu ești de rasă, la abator cu tine! Și abatorul și-a făcut datoria: cele șaptezeci de vite rebele au fost sacrificate!

Supraviețuitorii—doi cai, zece vaci, doisprezece boi și o sută șaptezeci de oi—au rămas să îndeplinească și sarcinile răposaiilor, în materie de lapte, unt, brânză, etc. Cum „limba bouului este lungă, dar din bucioma nu poate bucioma”, supraviețuitorii n’au putut comunica cum au ieșit din iarnă, și anume că din cauza slăbiciunii oilor, mulți miei au fost avortați, iar cei mai mulți din cei născuți vii au murit îndată după naștere din cauză că nu aveau ce suga dela oi. (Ignorarea zicalelor le-a jucat și aici festa, căci, deși erau miei blânzi, în loc să sugă la două oi, nu sugau nici măcar la una).

Dulgherii dela întreprinderea „1 Mai” au făcut tot ce le-a stat în puteri. Au bombardat cu rapoarte și adrese în care arătau situația (Nr. 30/8.I. 83, 19 I. 177/21.I. 140/28.I. 154/29.I. 286/10.II 1953). Iar birocrații—când binevoiau să răspundă—promiteau nutreț. Și—consecvenți—nu trimiteau.

Ce puteau face tovarășii dulgheri din Abrud? Ne mai găsind să împrumute nutreț ca să mai țină zilele bietelor vite, s’au hotărât să le trimită la abatorul din Cămpeni spre a fi tăiate, în loc să moară de foame.

Ei, dar vezi asta nu se poate! Asta ar însemna desființarea „Sectorului agro-zootehnic cu o ramură alimentară”, denumire atât de solemnă.

Vitele au fost deci trimise napoi, la Abrud. Doisprezece kilometri au făcut pe jos vitele flămânde, prăpădite. Abrudul, ce să facă? N’are ce le da de mâncare. Le-a trimis deci din nou la Cămpeni, tot pe jos, tot flămânde și tot doisprezece kilometri. Birocrații din Cămpeni nu s’au ișsat însă. Așa că le-a trimis din nou—tot doisprezece kilometri, tot flămânde și tot pe jos,—înapoi la Abrud. Deși nici unul din cei doi cai nu era ca faimoșii cai matematicieni din Elberfeld, tot au reușit să calculeze: treizeci și șase de kilometri pe jos, cu stomacul gol. Încă un drum și nu mai e nevoie de concursul abatorului din Cămpeni.

Dacă toate acestea s’ar fi petrecut într-o fabulă—in care vitele au glas, spre a lua glasul birocraților—câte ar mai fi putut povesti bietele vite...

Așa, însă, informăm noi că 14 repetatele cereri ale întreprinderii „1 Mai” din Abrud, de a se lua înapoi rămășițele „Sectorului agro-zootehnic cu o ramură alimentară” sfatul popular regional Cluj a răspuns că a trimis delegați. Delegați cari nu au sosit. Nu au sosit pentru că nu au fost trimiși. Nu au fost trimiși, pentru că sfatul popular regional Cluj și sfatul popular raional Cămpeni așteaptă împlinirea primului an de existență a „Sectoru-

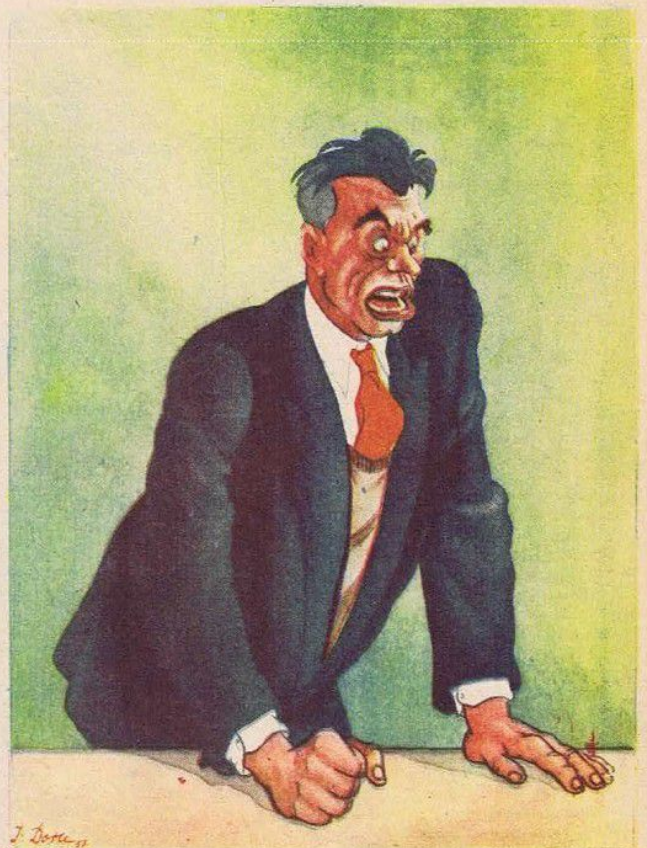
rului agro-zootehnic cu o ramură alimentară” din Abrud spre a delega pe birocrații celor două sfaturi populare să serbeze jubileul unei activități strălucite, activitate care merită și trebuie să fie răsplătită. Neapărat. Așa cum se cuvine!

mente cu merite asemănătoare—din alte sectoare, crezând că de ele e vorba—să nu se aștepte ele la răsplătă. Răsplata care (să nu piardă speranța) va veni. Căci fiecare e răsplătit după merit, și la timpul său.

Rectificare: Tot ce s’a povestit aici, este strict adevărat. Recunoaștem însă că istoria cu jubileul e născută din fantezia noastră. S’ar putea ca birocrații celor două sfaturi populare să nu țină neapărat să se facă tămbălău în jurul chestiunii. Si cu siguranță că—modesti—nu sunt încântați că-i scoatem din anonim. E prea târziu, am făcut-o!

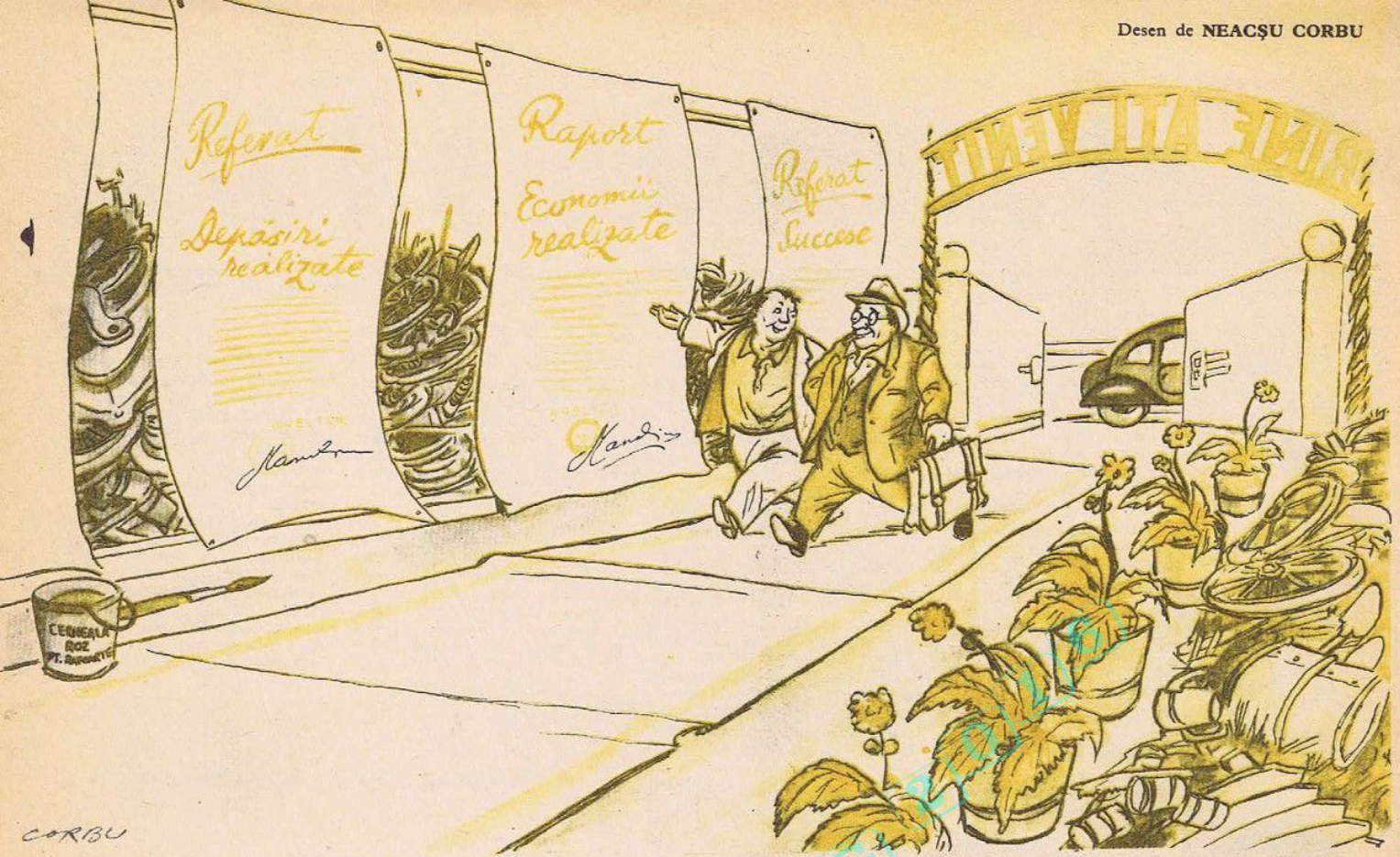
P. S. Cum modestia nu este întotdeauna recomandabilă, suntem siguri că cele două sfaturi populare vor comunica numele acelora care au merite precise în tot ce s’a povestit aici. Nu de alta, dar ca nu cumva ele-

„METODE...”

— Cine își permite să afirme că eu am metode de comandă ?

Desen de I. DORCA

Inspectorul aură-cască pe teren

Mult s'au bucurat Petrică Tătaru și bunul său prieten Sandu Bălmăjan când au aflat că vor petrece concediul de odihnă în aceeași stațiune. Lucrau doar de ani de zile în același atelier, erau amândoi mari amatori de șah și de plimbări. S'au înțeles să împartă aceeași cameră.

Odată ajunși amândoi la vila căpărată pe o coastă de munte, s'au grăbit să-și viziteze camera. Incântați. Incântați de mobilierul nou, de curățenia strălucitoare, de frumusețea priveliștii spre zarea colțuroasă a munților.

— Minunat! O să mă simt ca acasă! exclamă fericit Sandu Bălmăjan.

Și ca dovadă că, într'adevăr, se simte „ca acasă”, se trânti cu toate cele optzeci și cinci de ocale, cât cântărește, peste patul proaspăt înfățat, făcând mobila să protesteze printr'un scârțâit prelung.

— Mai încet, măi Sandule! interveni prietenul său. Ce naiba, vrei să-l faci praf?

Intervenție inutilă. Era atât de încântat Sandu Bălmăjan, încât își aduse în pat și picioarele încălțate cu bocanci solizi de munte, peste țintele cărora se prinsese o pereche de tălpi de noroi.

Observațiile vehemente și destul de usturătoare ale prietenului său Tătaru l-au lăsat indiferent pe Sandu Bălmăjan.

— Mai întâi, trebuie să știi că eu n'am nevoie nici de soacră, nici de tutelă! Sunt major, vaccinat și căsătorit. În al doilea rând, vreau să trăiesc așa cum îmi place și să mă simt ca la mine acasă!

Tătaru renunță pentru moment să-și mai dascălească prietenul. Numai că în zilele următoare Sandu Bălmăjan începu să-și dea și mai rău în petec. Pentru nimic în lume n'ar fi consimțit să-și șteargă briciul altfel decât în prosoapele vilei.

Petrică Tătaru nu mai putu răbda.

— Dar bine, omule, nu ți-e milă să tai bunătațe de prosoape?

— Dar ție nu ți-e milă să-mi ruginească bunătațe de brici, pe care l-am primit cadou de nuntă, dela nenea Costică?

În decursul celor două săptămâni petrecute împreună, Petrică Tătaru descoperi la prietenul său gusturi și năravuri pe care nici n'ar fi putut să le bănuiască. De pildă, fie că citea ziarul sau vreo carte, fie că juca șah sau se uita pe fereastră, Sandu Bălmăjan simțea o nevoie diabolică să se balanseze în

scaun, când înainte, când înapoi, de parcă umbla călare. Supuse unui regim vitreg, scaunele camerei lor începură să dea îngrijorătoare semne de reumatism la încheieturi. În așa hal ajunseseră biclele scaune, încât Petrică Tătaru nu mai îndrăznea să se așeze pe ele.

— Vezi ce-ai făcut, măi Sandule?

— Mare lucru! Lasă că aranjez eu chestia asta chiar mâine.

„Ca au

— Să te văd!

Tătaru gândea în sine lui: „L-am pus la ambigie... O să le dea la reparat... Vezi, tot e băiat bun Sandu asta...”

Și într'adevăr, a doua zi întors dela masă, Petrică Tătaru se minună că scaunele lor se îndrăveniseră.

— Bravo, Sandule! Dar cum de ți le-a dres atât de repede?

— Reparat? De asta crezi că îmi arde mie? Le-am schimbat. Am luat de alături.

Inutil de spus că și aceste scaune noi n'au avut o soartă mai bună decât primele. Le-a venit de hac bălbăneala lui Bălmăjan, care până la urmă reuși, cu același sistem, să fărâșească și un fotoliu de răchită aflat pe terasa vilei.

Mulți nervi și-a mai făcut bietul Petrică Tătaru și din cauza pasiunii prietenului său de a expediția nenumărate ilustrate rudelor și cunoștințelor. Se instala la masă cu tocul și sticla de cerneală și începea să caligrafieze de zor.

Petrică privea cu groază aceste exerciții stilistice.

— Ai să pătezi fața de masă!... Bagă de seamă! Pune o hârtie dedesubt.

— Nu-i nevoie să mă prelucrezi. Am eu grijă!

Și atâta grijă a avut încât tot scuturând penița prea încărcată cu cerneală, fața de masă arăta ca o blană de panteră, iar parchetul galben ca lămâia se pistruiase cu stropi albaștri.

De câte văzuse, Petrică Tătaru nici nu mai găsea puterea să protesteze. Om „ingrijit”. Sandu Bălmăjan nu pleca niciodată la cantină fără să-și lustruiască pantofii sau bocancii cu perdeaua. Și fiindcă avea și înclinații artistice, nu pierdea ocazia să-și sculpteze numele întreg, sau măcar inițialele, cu briceagul pe pervazul ferestrei sau pe câte o masă. Asta „ca amintire”.

În fiecare seară cei doi prieteni găseau aceeași pricină de sfadă.

Bălmăjan nu putea să adoarmă fără să mai puffăiască câteva țigări în pat.

Doctor Urzica

Președintele Sfatului Popular al comunei Zizin, tovarășul Anghelescu Gheorghe este suferind. Boala se manifestă prin accesele de nervi, pe care și le descarcă asupra salariișilor Sfatului și a locuitorilor din comună. În plus, aflăm că tovarășul Anghelescu a colectat dela locuitorii comunei plăpumi și perne, cu lăngăria respectivă, pentru camera oficială a Sfatului. Probabil că în cursul acestei acțiuni, tovarășul președinte s'a îmbolnăvit grav și a căzut la pat. Altfel nu se explică de ce a avut nevoie pentru sine de toate plăpumile, pernele și lăngăriile colectate. Deasemeni, dispariția păsărilor și a animalelor aparținând gospodăriei anexă a Sfatului se pare că este pricinuită tot de vreo afecțiune a președintelui.

Diagnostic: Accese repetate de „mână lungă“.

Tratament? Bolnavul trebuie luat din scurt.

* * *

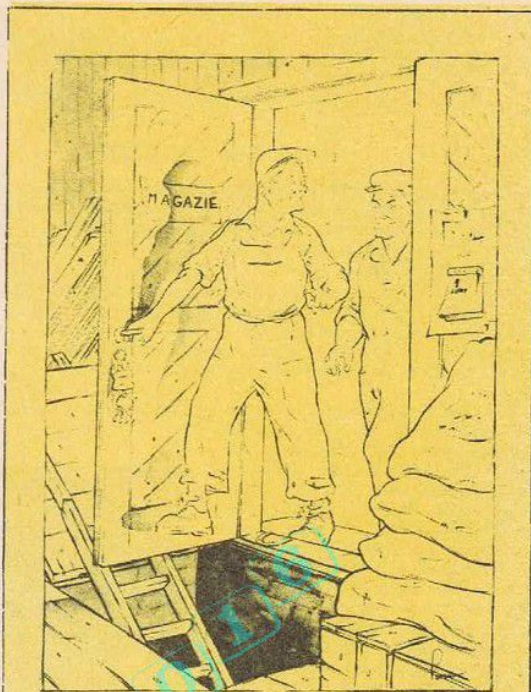
Direcția Generală a Morăritului din Comitetul de Stat pentru colectarea produselor agricole a trimis morii „Lupta Poporului“ din Cluj adresa Nr. 5488, din 6.II a. c. prin care o anunța că fabrica de brichete din Deva îi va expedia 4.500 kg. brichete furajere pe trimestrul I. Carevasăzică, până aci se pare că totul decurge în cea mai perfectă... sănătate. Dar să vedem mai departe.

Cele 4.500 kg. brichete au sosit la Cluj. Iar e bine. Dar acum, microbul bolii își face efectul: din toată cantitatea, numai 200 kg. erau pentru moara „Lupta Poporului“ din Cluj. Restul a trebuit să fie expedit, în diverse cantități, la Baia Mare, Oradea, Salonta și Tușnad. Și toate aceste expediții — vedeți deci că e vorba de o boală veche — au trebuit să fie făcute de moara „Lupta Poporului“ din Cluj, deși Direcția Morărit ar fi putut da dispoziții fabricii din Deva să trimită cantitățile respective direct la adresele de mai sus.

Efectele bolii: cheltuieli inutile, timp pierdut în zadar.

Diagnostic: Birocrație acută manifestată prin pierderi de bani și de timp și mărirea prețului de cost.

Tratament: injecții intra... direcție, cu extras antibirocrațic, pilule de același soi pe calea bucală și măsuri de îmbunătățire a muncii pe cale administrativă.

— Ascultă-mă pe mine, dacă vrei să-ți meargă bine, să calci cu dreptul!

Desen de PAVEN

acasă! 66

— Măi, Sandule, las-o naibii de țigară că ai să dai foc casei!

— Tii! Plicticos mai ești, măi, frate! Doar nu sunt copil... Nu vezi că am scrumieră?

De cele mai multe ori „scrumiera“ lui Bălmăjan era o cutie de chibrituri. Jarul țigării o pătrundea într-o clipă, încât covertura, fața de pernă și cerceafurile se împodobiră până la urmă cu o serie de găuri-unele mici cât o pioneză, alte mai mari, ca un bănut.

Duminică la prânz, Tătaru s'a înființat zămbitor la poarta casei lui Sandu Bălmăjan. Primire caldă din partea întregii familii, loc de cinste în capul mesei.

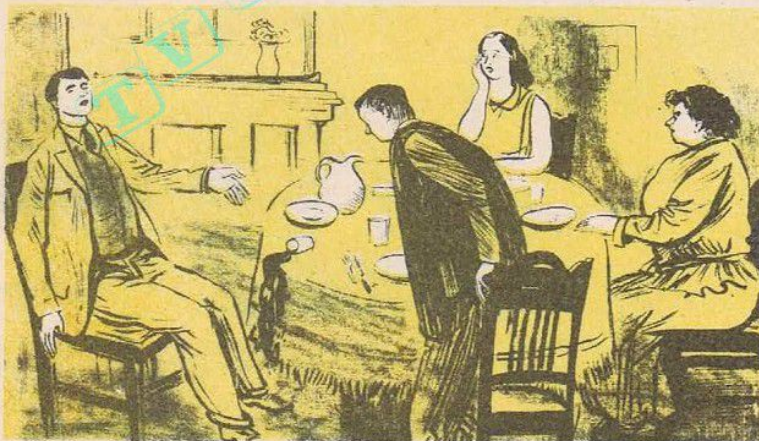
— Nu vrei să mai serviți odată...

— Vă rog, nu vă deranjați...

— Doar câteva sărmașuțe...

Sandu Bălmăjan interveni autoritar și plin de amabilitate.

— Ascultă, măi, Petrică, sper că n'ai venit

— Zău dacă mai înțeleg. Cum poți să te porți în halul ăsta? După noi vin alții...

— Alții? Să fie sănătoși și tu la fel! Să-mi stric buna dispoziție de dragul altora? Sau de gura ta? Ți-am spus din capul locului că vreau să mă simt ca acasă...

Au trecut, în fine, și zilele vacanței. In- torși acasă, nu trecură multe zile și Sandu Bălmăjan îl invită pe prietenul său la masă.

— Măi, Petrică, tot ești tu burlac, vino Du- minică la prânz la noi.

la mine ca să faci mofturi? Vreau să te simți ca acasă...

La auzul acestor cuvinte, fața lui Pe- trică se lumină ciudat.

— Bine zici, Sandule! Fără mofturi... Ca acasă!

Doă minute mai târziu, așa ca din întâm- plare, sosul din fărfația lui Petrică Tătaru începu să inunde fața de masă. Petrică bol- boroși ceva care putea aduce a scuză, dar gazdele, cu zămbetul pe buze, se grăbiră să-l liniștească.

— Nu face nimic! Iese la spălat...

Dar zămbetul gazdelor deveni mai acru când Petrică așeză tacămurile, pline de sos, direct pe fața de masă.

La cafea, Petrică se rezemă vârtos de spă- tarul scaunului, și proptindu-și picioarele de masă începu să se bălăbănească foarte grațios și nepăsător.

Zămbetul gazdelor dispăru cu totul. Cel puțin soacra îl fulgera pe oaspete fără cru- țare. Și cum fiecare scâncet dureros al scau- nului îl săgeta drept în inimă pe Bălmăjan, acesta propuse repede o mică plimbare în grădina casei. Mândria grădinei lui Bălmăjan era un cireș tânăr.

— Ei, ce spui de cireșul meu? Nu-i așa că-i minunat?

— Intr'adevăr! exclamă radios și entu- ziasmat Petrică scoțând imediat briceagul din buzunar.

— Ce faci? strigă Sandu alarmat.

— Ce să fac? Vreau să-mi sculptez mono- grama în scoarța cireșului. Știi, așa... ca a- mintire...

— Bine, dar...băigui Sandu în chip de pro- test.

Petrică Tătaru se făcu că nici nu bagă de seamă.

— Vrei să-mi dai briceagul tău? Al meu e nou, și ascuțit ca un brici. Al tău tot e tocit de câte ai scris cu el în concediu... Știi tu: pe bănci... pe mese...

Fața lui Bălmăjan se întunecă de tot. După plimbarea în grădină, Bălmăjan își conduse prietenul înapoi în casă. La ușă îi arătă zăm- bitor grătarul de noroi.

— Uite-l aici...!

— Ce?

— Grătarul...

— O, nu! Mulțumesc! Vrei să-mi rod pin- gelele?

Sandu Bălmăjan simți că nu mai poate să rabde.

— Dă-o dracului, măi Petrică! Așa se poartă un om civilizată?

— N'ai spus tu să mă simt „ca acasă“? Nu mi-ai arătat tu, timp de două săptămâni ce înseamnă să te porți „ca acasă“?

— Bine, măi, dar aici suntem acasă la mine!

— Tocmai d'asta! Eu așa mi-am închipuit că se obișnuiește la tine acasă... Zău, dacă te înțeleg...

T. PĂCURARI

„URZICA“ 7

In Lumina faptelor

MUZICĂ ȘI REVOLVERE

Viața în Japonia pare a fi foarte veselă. Pretutindeni se află aerodromuri (de pildă, o treime din peninsula Okinawa e ocupată de aerodromuri) și, oriunde sunt aerodromuri, găsești cabarete, localuri de dans și cluburi de noapte. Astfel că astăzi e mare veselie în Japonia. Se bea, se dansează, se cântă.

Din păcate, toată veselie asta are pentru poporul japonez un gust cu desăvârșire exotic. Cântecul și dansurile din jurul aerodromului nu izbutesc să risipească gândurile triste ale poporului cu privire la mizeria în care trăiește. În jurul aerodromurilor se cântă și se dansează, în timp ce țăranul japonez, împins de foame, e silit să-și vândă copiii.

E adevărat că obiceiul acesta de a-și vinde copiii se practică astăzi, pe scară întinsă, în toate țările capitaliste din lume, în frunte cu Statele Unite, unde medicii, constituiți în bande numite „cercuri”, încasează sume fantastice de pe urma traficului de copii sugaci. Foarte dezvoltat este comerțul cu copii și în Germania occidentală și în Australia și în Italia—totuși nu atât de dezvoltat ca în Japonia și mai cu seamă atât de vechi. De aceea, țăranii și muncitorii japonezi continuă să fie mereu amărâți, deși țara răsună de dansuri și de cântece.

Dar ordin sever este ca toți japonezii să fie neapărat veseli. Și pentru ca ordinul să fie executat există în țara soarelui-răsare o poliție prevăzută cu arme, de aceeași exotică proveniență ca și chefiții. În special se vorbește mult în ultima vreme despre cele 300.000 de revolvere model „1917”, aduse de peste ape și cumpărate pe un preț demn de cifrele cu care suntem obișnuiți doar în poveștile orientale. Aceste revolvere sunt azi atât de active în Japonia, încât par a fi confecționate spre a fi folosite în chip eficace numai împotriva țăranilor și muncitorilor japonezi, care nu vor nici în ruptul capului să fie veseli, deși e veselie mare în jurul aerodromurilor.

„UN MARE ITALIAN”

Din inițiativa unor grupări fasciste, la o catedrală din Barcelona a fost oficiată o slujbă întru pomenirea aceluia care a fost Mussolini. „În timpul ceremoniei — scrie ziarul danez „Aftenbladet” care dă această știre — s’au împărțit manifeste în care Mussolini era prezentat ca un „mare italian”.

Exact în acea perioadă în care Mussolini dădea în Italia dovezi că e un „mare italian”, vestitul gangster Capone dădea în Statele Unite dovezi similare pentru care era socotit drept un mare american.

PENTRU O BUCATĂ DE PÂINE

Unul din stâlpii aristocrației italiene, prințul Alessandro Ruspoli, o stea a vieții mondene din Roma, a fost arestat la frontieră de către agenții brigăzii mobile din Nisa, în momentul când încerca să treacă din Italia în Franța. La percheziția făcută în mașina prințului, s’au descoperit mai multe pachetele cu peste două kilograme de opium. În aceeași zi, poliția franceză a făcut încă o percheziție în camera pe care Ruspoli o ocupă într-o vilă din Cannes — și a mai descoperit 2 kg. și jumătate de opium rafinat.

La interogatoriu, prințul a răspuns că întreaga această cantitate de opium este pentru uzul său personal.

Poliția septică, l-a amendat cu 3 milioane franci.

Grea trebuie să fie viața pentru acest prinț Ruspoli, care, deși e proprietarul a 5.000 ha. pământ în Lazio, este silit să facă și trafic de stupefiante, ca să-și poată echilibra bugetul.

NEÎNȚELEGERE

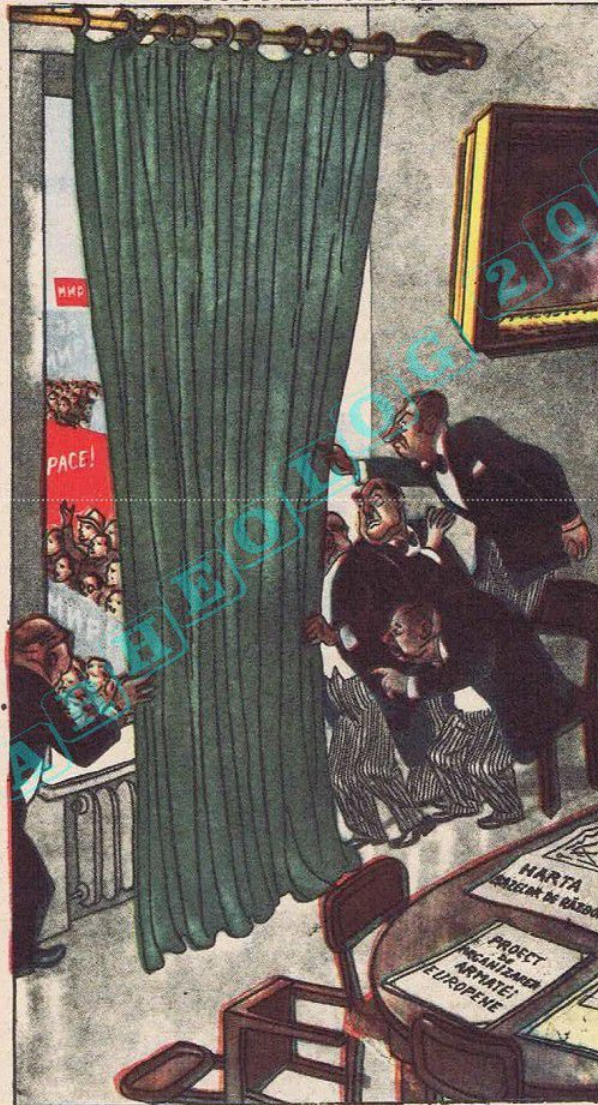
La Chicago urma să fie radiodifuzată o conferință intitulată: „Propaganda mincinoasă cu privire la creșterea gangsterismului în Statele Unite”

În ultimul moment însă, postul de radiodifuziune a anunțat că această senzațională conferință nu se va mai ține, deoarece conferențiarul, care promitea să demonstreze că propaganda în jurul creșterii gangsterismului în Statele Unite este mincinoasă, a fost ucis de gangsteri.

Acum, bietul conferențiar stă, cu degetul la frunte, acolo unde se află, în rai—fiindcă nici nu ncape discuție că unul ca el se duce de-a dreptul în rai—și-și zice: „Nu mai înțeleg nimic. Ce-o mai fi și asta! Tocmai gangsterii să mă ucidă pe mine, eu care voiam să demonstrez că în Statele Unite nu mai există gangsteri...— Nu! Trebuie să fie o neînțelegere la mijloc: ori m’am înșelat eu, ori s’au înșelat gangsterii!”

Și în cele din urmă, conferențiarul va ajunge la convingerea că s’au înșelat gangsterii, care, probabil nu fuseseră informați din vreme că gangsterismul nu este în creștere în Statele Unite.

SOCOTELI GRESITE

— Am crezut că ei vor face parte din rândurile „armatei europene” și când colo s’au dovedit a fi în rândurile armatei păcii,

Desen din „CROCODIL” de BORIS EFIMOV

SPECULA DE OAMENI

Ziarul reacționar american „New York Herald Tribune” anunță că un anume Fred M. Saigh, condamnat la închisoare pentru sustragere de bani publici, a fost silit să-și lichideze averea. În fruntea obiectelor puse în vânzare figura echipa clubului de basse-ball „Kardinal” din Saint Louis, pe care, după tocmele îndelungate Saigh o cedă lui John M. Busch din familia marilor Anheuser-Busch, cu suma de 3.750.000 dolari.

Astfel, echipierii trecură dintr-o mână într’alta, fără a fi întrebați dacă, după ce l’au îmbogățit pe Saigh sunt de acord să-l îmbogățească și pe John M. Busch, fiindcă unui negustor nu i se poate pretinde să fie atât de...fantezist, încât să-și înrebe marfa dacă vrea sau nu să fie vândută.

CA ÎN EVUL MEDIU

Scriitorul și ziaristul danez Elias Bredsdorff își publică în ziarul „Information” din Copenhaga impresiile culese de el în cursul unui voiaj în Irlanda.

„Irlanda — scrie el—mai duce în secolul XX viața din Evul Mediu”.

Ceea ce-l îndeamnă pe Bredsdorff să facă această afirmație este obscurantismul în care este ținut poporul irlandez de către cercurile reacționare și clericale care conduc țara.

„Am cumpărat la Dublin — scrie publicistul danez—o broșură oficială extrem de interesantă, care prezintă lista cărților și revistelor interzise în Irlanda. Această listă cuprinde aproximativ 3000 titluri de cărți interzise să intre în Irlanda, atât prin librării, cât și prin persoane particulare”.

Și Bredsdorff citează printre cărțile interzise toată opera lui Gorchii, Șolohov și Ehrenburg.

Intr-o declarație a scriitorului irlandez O’Faolain se pot citi următoarele: „Pe cele 150 de pagini scrise cu tipar mărunț, ale listei oficiale a cărților și revistelor interzise de colegiul de cenzură irlandez, găsim numele a aproape tuturor scriitorilor irlandezi cunoscuți... Lista autorilor interziși, care conține mii de nume, este atât de lungă încât se poate spune că cei dela cenzură ar fi putut să-și aleagă drept deviză această frază: „De îndată ce cartea e bună, o trecem în listă”

ROMANUL UNUI COPILĂȘ AMERICAN

de MIRCEA PAVELESCU

Familia yankeului prosper
 Sîd într'un bloc cu vîrfurile lîngă cer
 Și'n elegantul său apartament
 Sosi ca „feliciteț eveniment”
 Moștenitorul firmei, un băiat
 De nouă luni de zile așteptat.
 Tatăl i-a dat în dar o jucărie
 Un tun de tablă cu mașinărie,
 Un unchi aduse micului odor,
 La rîndul său, un contratorpilor
 În timp ce o mătușe oarecare,
 La fel de bună și de iubitoare,
 I-a cumpărat, venind din Washington,
 Cel mai modern și practic biberon
 O piesă minunată și utilă
 În chip de proiectil sau de torpilă.

La patru ani copilului îi place
 Mereu să bombardeze și s'atace
 Căfelul, măța, alți copii mai mici
 Pe care îi transformă'n inamici.

Dar anii trec...

Acum copilul știe
 Desigur, să citească și să scrie.
 El află multe lucruri și anume:
 Câți oameni de culoare sunt pe lume,
 De câte mii de tancuri e nevoie
 Ca să ameninți globul mai în voie.
 Intr'un cuvînt, copilul nostru pare
 Că vede lucrurile mai în mare.
 El poate calcula cu sânge rece
 Că cinci divizii și cu cinci fac zece.
 Desigur știe multe și de-acasă:
 Să doarmă cu picioarele pe masă
 Să bea un whisky pe nerăsuflăte
 Să joace baccara pe desbrăcate.
 Acum, de cînd a devenit mai mare
 Răspunde prompt la orice întrebare
 Dacă-l întrebă: „Ce-i insula?” îi spune
 „E o bază inarmată de minune
 Inconjurată peste tot de apă”.
 Și ca dovadă că nimic nu-i scapă
 Afirmă clar, zîmbind cu înțeles
 Că furtul e și el un „business”.
 Vorbind de Franța, copilul nostru știe
 Să fi-o prezinte ca pe-o colonie,
 O zonă de cazărni pentru yankei.

La cincisprezece ani el se cultivă
 Cu o lectură foarte instructivă:
 „Gazeta spărgătorilor” din care
 Extrage note spre documentare.
 „Misterele din New York”, negreșit
 Că și le-a procurat și le-a citit.
 Zece volume, patru mii de pagini...
 Dar ce idei grozave, ce imagini!
 Ce nemaipomenită bogăție
 Pentru un om ce ține să parvie!
 Dar fiind că teoretic se pricepe
 La anumite lucruri, el începe
 Să experimenteze ce-a'nvățat.
 De pildă, într'o noapte a forțat
 Bufetul mare din sufragerie
 Cu piese scumpe de argintărie.
 În combinație cu un geamgiu,
 A spart și niște geamuri mai târziu.
 În cadrul școlii, a devalizat
 Cassa de bani dela secretariat
 Și secretarul, — care l-a surprins
 Și care îl lăsase într'adins
 Să jefuiască banii pe'noapte —
 I-a împărțit cu el pe jumătate.

În felul ăsta anii au trecut
 Și copilășul nostru a crescut
 Știind să se descurce și să facă
 Cu mult talent, dolari din piatră seacă.
 El, pentru băutura e în stare

Să facă totul, fără ezitare
 Și fără muncă, bineînțeles,
 La el și crima este „business”
 Cu astfel de principii mi se pare
 Foarte firesc să aibă căutare
 În Statele Unite un bărbat
 Ambițios și bine „educat”.
 În trusturi și apoi în monopoluri
 El a jucat nenumărate roluri
 S'a specializat la „Ku-Klux-Klan”
 În modul de viață american
 Tinzând mai sus spre posturi de comandă
 Fu șef la F. B. I., apoi de bandă
 Apoi industriaș, poate bancher
 El are-un bloc cu vîrfurile lîngă cer.

Și'n elegantul său apartament
 Sosi ca „feliciteț eveniment”
 Moștenitorul firmei, un băiat
 De nouă luni de zile așteptat.
 Destinul lui? Îl știți, el v'a fost spus
 Chiar în romanul nostru de mai sus.

După Vl. Mass și M. Cervinschi

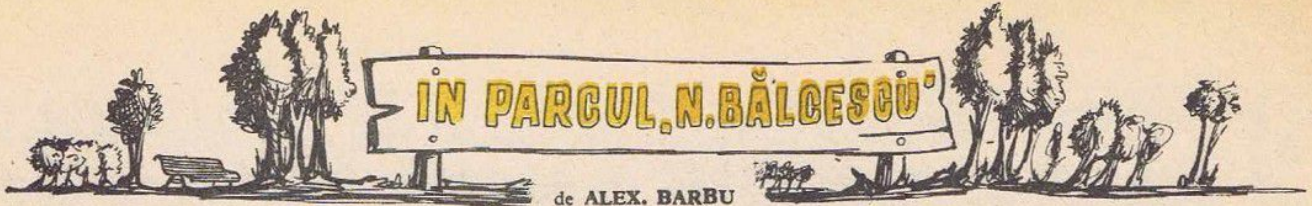

„DOVEZI” YANKEE

ȘERIFUL: — Bravo, Bill! Există și corp delict?
 AGENTUL: — Absolut! Culoarea...

Desen de V. TIMOC

Două clădiri mari, roșii, se înalță astăzi văzând cu ochii în Bucureștii Noi pe cele două laturi ale bulevardului: una pe dreapta cinematograful, alta pe stânga, în parcul „Nicolae Bălcescu”, teatrul de vară în aer liber. Am intrat și eu în parcul „Nicolae Bălcescu”, acolo unde înainte vreme nu putea pătrunde picior de om, acolo unde se întindea pe zeci de hectare pădurea lui Basilescu.

Am vizitat ore în șir șantierul cinematografului, șantierul teatrului, și apoi m'am așezat să mă odihnesc în fundul parcului, la umbra unui stejar bătrân, supraviețuitor al unui șir întreg de stăpâni, pe care vremea i-a îngropat de mult. Adierea înmiresmată a vântului de primăvară m'a îmbătat. Am închis ochii și...am așipit.

În fața mea se afla un bătrân încercat de ani, cu o căutătură fioroasă. Hainele care atârnav mult prea largi pe el, aminteau de o burtă voluminoasă, tare bine hrănită și îngrijită pe vremuri. Pungile de sub ochi, altă dată pline de grăsime, atârnav acum goale deasupra obrăjilor scofalici. M'am ridicat înspăimântat în fața acestei arătări, care mă privea cu ochi plini de ură.

— Ce cauți aici? șueră el printre dinți.

M'am dat câțiva pași înapoi, și abia am izbutit să îngăim:

— Nu vă supărați...dar...dumneavoastră cine sunteți?

— Eu?... Se vede că nu ești de prin cartierul ăsta. Eu sunt Basilescu! Stăpânul acestui parc!

Mi-a pierit piuitul. Mă întâlnisem cu fostul proprietar al acestor întinse terenuri! M'am gândit numaidecât să nu pierd ocazia și să-i iau un interviu.

— Domnule Basilescu, n'ați vrea să-mi dați...

— Nu dau nimic! răcni el. O viață întreagă n'am făcut decât să iau...și acum...

— Domnule Basilescu, aș dori să-mi dați doar un interviu.

Auzind că n'are de dat decât atât, Basilescu se linișți. Se așeză pe o buturugă.

— Intreabă-mă.

— Domnule Basilescu, ce părere aveți dumneavoastră despre cinematograful care se construiește aici?

Întrebarea aceasta avu efectul unei bombe aruncate într'un depozit cu benzină. Basilescu era depozitul.

— Cinematograful... Să iei un teren viran de toată frumusețea, ca să-l strici cu un cinematograful? Asta înseamnă să-ți bați joc de munca mea, de truda mea! Carevaszică am muncit o viață întreagă, să-i obișnuiesc pe

ăștia de pe aici cu gropile, cu băltoacele, noroaiile și cărciumile, și vii dumneata să-mi s'alberii strădaniile mele strămoșești, cu cinematografe, biblioteci și alte năravuri de astea?... Auzi! Cinematograful! Cu o mie de locuri! Dacă ați aduce barem filme cu gangsteri și cowboy, poate că aș mai fi de acord!... Dar sunt sigur că bucuria asta n'o să mi-o faceți!

— Un cinematograful să vă faci d-voastră necazuri atât de mari?... Vă pretindeați doar un om de cultură!

— Adevărat! Culturi c'ale mele nu găseai în tot Bucureștii. Se întindeau pe sute de hectare!... Să nu-mi dați lecție de cultură, mie, care aveam o societate culturală de import-export, culturi de cereale și păioase!... Să nu vii dumneata să-mi spui, dacă e nevoie sau nu de cinematograful! Cu sală de lectură! Cu parc! Cu grădină! Și asta unde, dom'le? Pe terenul meu! Pe terenul meu unde nu pătrundea picior de om, o să pătrundă acum în fiecare zi câte o mie de oameni!... Ah, unde sunt turcii mei!

— Care turci?

— Paznicii mei! I-ași fi pus la intrarea cinematografului, și dacă ar fi intrat un singur om în sală să nu-mi fi spus mie pe nume!

— Dar despre teatru ce părere aveți?

Furia lui Basilescu se dublă. Asta, probabil din cauză că unde cinematograful are o mie de locuri, teatrul are două mii!... Ba chiar două mii o sută!...

— Ascultă! zberă el. N'ai venit să-mi iei un interviu, ai venit să-mi iei sufletul!

— Nu cred că aveți dreptate. Cetățenii de pe aici spun că dumneavoastră nici n'ați prea avut așa ceva!

— Cred și eu! hohoti el. Am avut în schimb moșii, fabrică de șampanie, tramcar, carieră de nisip, fabrică de cărămizi! Unde mai vezi dumneata loc și pentru suflet?

— Da', într'adevăr, cu atâtea ocupații...

— Am fost și profesor...

— Profesor?

Basilescu se luminează la față pentru o clipă: — Da, da, profesor universitar aici la București, la facultatea de drept. Ce profesor! Ce universitate! Am vrut s'o cumpăr! Știam multă carte. La Paris am urmat.

— Pe cine ați urmat?...

Aici, Basilescu zâmbi îngăduitor și continuă nostalgic:

— Vaszică ați aflat-o și pe asta... Da, da, am urmat-o pe Margot... pe Margot Capșa fiica lui „Brasserie de lux” Capșa maison de încredere-București. După lungi discuții avute cu viitorul meu socru, am contractat

căsătoria. Ajunsesem ginerele lui Capșa! Ehe! cu un socru ca ăsta nu era greu să ajung, profesor universitar. Ca profesor am muncit mult și cinstit. Averea, din leafă mi-am agonisit-o. După primul an de învățământ mi-am cumpărat o fabrică de șampanie. Mi-am cumpărat-o, cum am spus, din leafa pe un an, plus ce-am mai adăogat din câștigul dela recoltă. Fabrica de cărămizi am cumpărat-o din leafa pe șase luni, plus ce mi-a mai ieșit dela șampanie, și cariera de nisip din leafa pe o lună, plus câștigul dela cărămizi...

— Dar pentru cetățenii ăștia din cartier, ai făcut dumneata ceva?

— Sigur că am făcut! Zidul înalt de cărămidă pe care l-am ridicat de jur împrejurul parcului, pentru cine l-am clădit? Nu pentru ei?... Și paznicii nu pentru ei i-am adus? Dar totul a fost degeaba. Eu m'am dărâmat, zidul s'a dărâmat, în parc intră acum cine vrea, se construiește un teatru, cinema, restaurant. Tramcarul e acum electric, și nici măcar ăsta nu mai e al meu... Ce să mai vorbesc! De când nu mai am grijă de el, a ajuns cartierul ăsta într'un hal fără hal.

Deodată jelanii lui Basilescu fu acoperită de sunetele unui cântec care se auzea din ce în ce mai puternic. Bătrânul începu să tremure, ca apucat de friguri.

— Nu mai pot!... Cântecul ăsta mă îmbunește!...

Era cântecul de muncă al brigadierilor.

Am mai vrut să-l întreb ceva pe Basilescu, dar acesta dispăruse.

În aceeași clipă, un glas puternic se auzi aproape de mine.

— Ei, tovarășe, trezește-te. Ai adormit? Eu credeam că ai plecat!...

Am deschis ochii. În fața mea zâmbea voios tovarășul Vasile Drăgan, organizatoric al partid al șantierului...

— Am adormit aici, tovarășe Drăgan. Și am visat tot ce mi-ai povestit dumneata azi după amiază despre Basilescu.

Când am plecat, inoptase. Mi-am întors privirea spre șantier. La lumina puternicilor reflectoare, brigadierii din schimbul de noapte furnicau neobosiți.

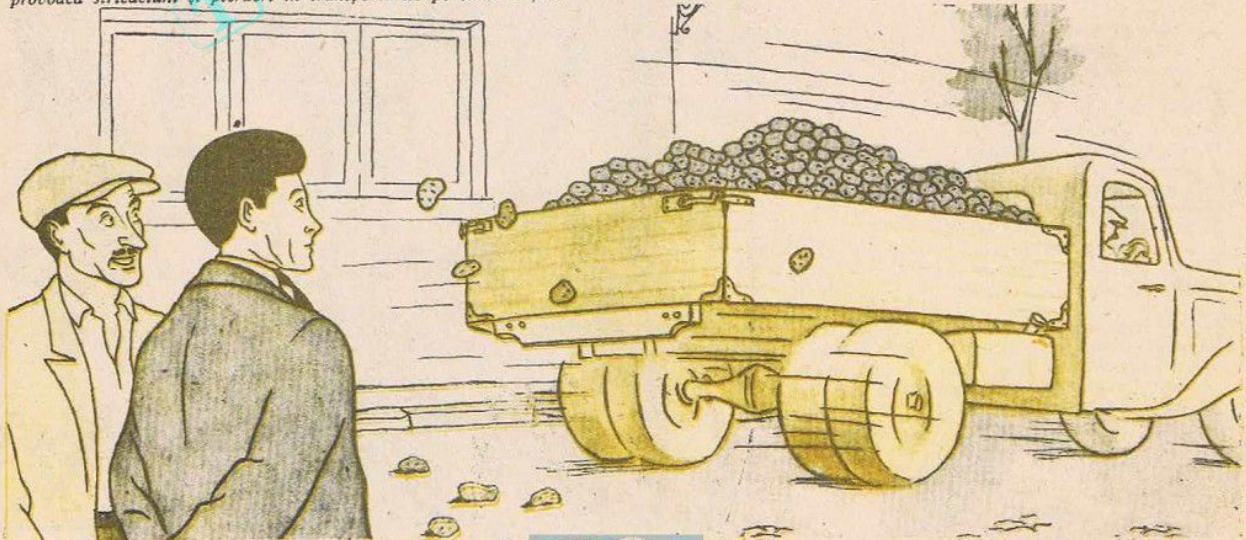
Vântul de seară fremăta prin frunzișul bogat al copacilor.

Îl mai auzeam parcă pe Basilescu, scâncind: — Oooh! Teatru... cinematograful...cultură!...

Mi-am luat rămas bun dela tovarășul Drăgan, care arătându-mi mărteașă priveliște a șantierului, spusese plin de mândrie:

— Vedeți, tovarășe? Teatru! Cinematograful! Cultură!

Datorită modului neatent de a încărca mărfurile, precum și vitezei neregulamentare cu care circulă, unii șoferi provoacă stricăciuni și pierderi în transporturile pe care le fac.

— Cât o fi având pe oră?
— 60-70...
— Kilometri?
— Nu, kg pierdere

Desen de CALAFETEANU

Vânătorul

de E. CAMILAR

De fapt n'am niciun fel de nostalgii cinegetice, căci milă mi-a fost și-mi este de viuitoarele pădurilor și câmpiilor. Ceeace m'a dus acum câteva zile la splendidul restaurant „Vânătorul”, vestit prin strălucirea curățeniei și gustul bucatelor, era o foame puternică, după lungi ore de muncă. Mă gândisem în prealabil că n'ar strica dacă m'aș recrea văzând „Iașii în carnaval”... Inșă până la începerea spectacolului mai erau douăzeci de minute. Voi apuca să-mi potolesc foamea. Am intrat la „Vânătorul” și am luat loc la o masă, în încăperea din fund. Mai erau două mese ocupate: la una stăteau niște cetățeni, desfăștându-se cu bere pe indelete și din belșug; la alta, unul își citea ziarul. „Nu-i lume multă, mi-am zis, o să mă poată servi ospătarul în douăzeci de minute...” Deodată s'a arătat un ins în alb, cu nas subțiat pe semne de mirosurile de sosuri din lungul unei vieți. Ochii parcă priveau mereu spre un mărunchiș din palma zgărcită a clientului...

— Vă rog, tovarășe ospătar, am libere douăzeci de minute...Incepe spectacolul...

Ospătarul și-a sucit spre mine nasul de vulpe. Ochii m'au cântărit spre a ghici pe semne de cât mărunchiș dispun...

— Și eu mă grăbesc! Mereu mă grăbesc! Nu vezi că mă grăbesc? Topăia, amintindu-mi de un țap sălbatic. Dreptul lui: nu se află la „Vânătorul”? Alinic mai bine plutonul de sticle goale dela masa vecină, mai aduse un rând, schimbă o solniță de pe o masă pe alta, aduse clientului cu ziar un borș, în care se uita ca vulpea la pești dintr'o apă, mai făcu un salt printre mese, ca printre niște stânci. Bu am îndrăznit iar:

— Vă rog...teatrul... mai am douăsprezece minute...

— ... Și eu mă grăbesc! Nu vezi că mă grăbesc?

Se uită cum crește plutonul de sticle goale, mută solnița la loc... și, înfășit, când mai erau opt minute până la începerea spectacolului, iată-mă și eu blagoslovit cu un borș.

— Vă rog... între timp, până mănânc borșul... felul următor.

Nasul se întoarse spre mine indignat.

— Da, da, numaidecât, așteaptă...

Am mâncat borșul în galop, mă rugam în gând să întârzie vreo actriță, să nu înceapă teatrul... Zadarnic. Cele câteva minute fugiseră ca spiridușii. M'am ridicat:

— Atunci, vă rog, plata...

Nasul se uită oarecum scârbit la hârtia de douăzeci și cinci de lei. Imi numără restul rar, cu gesturi tacticoase, parcă anume spre a nu-mi da timp să iau și mărunchișul. Și în timp ce se căuta prin buzunare, imi trăgea cea mai teribilă morală:

— Auzi, teatru...

— Vă rog, mai încet, se uită oamenii...

— Auz... teatru! Ascultă, domnule... Află dela mine un lucru: noi n'avem contract cu teatrele, să le servim clienții! Mă înțelegi? N'avem contract cu teatrele...

— Vă rog, mai încet... stăruiam eu, strivit sub morală neîndurătoare, în timp ce o clientă își ciulea tot mai tare urechile, să afle pentru ce infamie mă moralizează vulpea. Parcă aș fi furat niște tacămuri...

— Înțeles? N'avem contract cu teatrele! sună iar glasul moralei, ca o trâmbiță.

Se vede însă, că din pricina preceptelor prea înalte ale moralei, nu mi-a mai dat mărunchișul.

„Bine, bine... m'am întrebat eu în prag, fericit că scăpasem teafăr de sub greutatea moralei, numai asudat de rușine, de bună seamă, n'o fi având acest ospătar contract cu teatrele, totuși cum de mai poate avea contract cu restaurantul „Vânătorul”? Intrebarea asta, ar trebui să i-o pună conducerea restaurantului.”

Astfel m'am ospătat în ziua aceea. „Iașii în carnaval” îi voi vedea săptămâna viitoare, fără să mă mai abat pe la „Vânătorul”. Aș risca să nu văd piesa nici atunci, dacă ar fi să mi se pună iar chestia cu contractele...

„AUTOCRITICA UNORA”

de MIOARA CREMENE

MOTTO:

Noi întâlnim pe unii scriitori
Ce se pricep, desigur să pledeze
Principii juste. Știu să peroreze,
Dar gândul lor e altul uneori.
Concretizat mai jos în paranteze

Are dreptate fata de colega
I-auzi: — „La noi nu se iubeste-așa:
O normă depășită — un săruț”
(Femeie, ce să-i faci, nivel scăzut!)

Dar eu sunt scriitor, scriu ce va fi...
Curaj, tovarășe strungar, hai zi-i
Știu, stilul meu mai trebuie strunjit...
(Să-și vadă el de strung. Ce necioplit!)

„Tovarăși, precum știți și voi îmi pare,
Am scris despre-oțelari o carte mare.
Că nu e rea, toți au recunoscut-o”...
(E bună! De opt ori am refăcut-o!)

Și totuși, curios cum sunt din fire,
Printre-oțelari venii să-mi dați de știre:
Vă place? Vieții i-am păstrat măsura?
(Dece nu fi trimis, zău, editura?)

Azi au metode noi și scriitorii
Ei se'nătlănesc mereu cu cititorii
Ce-i critică temeinic și atenși.
(Știu eu în ce măsură-s competenși!)

Deci criticați, hai nu stați în dilemă.
Dar principial, și luând-o dela temă,
Care-i utilă, n'o puteși nega.
(Zâmbesc, înseamnă c'o vor lăuda...)

Ce spune furnalul cel din față?
Cum? Personagiile nu au viață?
Ce, sunt schematică? Aveți dreptate.
(Ia uite cine imi dă lecții, frate!)

Cum? Ce-mi propuneți? Să mai scriu odată?
Nu m'am gândit, ideia-i minunată.
Mă angajez — da — fără nicio poză...
(Ba nici nu mă gândesc. Mă las de proză!)

Mi-ați fost de ajutor, nu pot s'o neg.
Vă mulțumesc, acum înțeleg,
Ce bine-i printre cititori să vii!
(Am să m'apuc să scriu pentru copii!)

Plec, dar discuția n'o voi uita.
(Surdă, ca să nu dănuie ceva)
Recunoștință veșnică vă port.
(Nu mă mai prindeți pe aici nici mort!)

Și ce grăește'n fund un turnător?
C'am confundat furnalul cu'n cuptor?
Desigur, asta știe și-un copil!
(E dreptul meu să fac figuri de stil!)

Și maistrul-oțelar, ce spune el?
Că oamenii vorbesc prea mult de-oțel?
Chiar și la masă, până și în pat?
(Eu știu mai bine, m'am documentat!)

nepotul

de EUGEN GIURGIU

Pompiliu Frunză este student în anul III la Facultatea de Medicină. După cum se știe, studiul medicinei nu e prea ușor, și mai mult decât oricine, e convins despre acest adevăr, Pompiliu. Câte piedici nu se pun în fața unui student care se pregătește de examene... Întâi și întâi, natura, care se încăpățânează ca tocmai în epoca examenelor să fie cât mai atrăgătoare. Încă nu se știe de ce cele mai multe examene se dau primăvara, sau, mai bine zis, de ce vine primăvara, tocmai când studenții au examene? ...E greu să rezisti la ispita un-i plimbări prin alele înflorite ale parcurilor, când ai douăzeci de ani, ești sănătos și dornic de viață. Sau la plimbările în doi la Șosea, sau la micile chefuri studențești în grădinile vesele ale restaurantelor, sau la discuțiile savante cu studenții mai vechi, sau la atâtea altele. E greu să rezisti... e foarte greu. Și apoi examenul, își spune în sine sa Pompiliu Frunză, e în fond și o chestiune de noroc. Dacă îl ai, treci fără prea multă bătaie de cap. Dacă nu, profesorul te întreabă tocmai acele două sau trei lecții pe care nu le știi. Și cine poate spune că din materia predată într'un an nu-ți scapă două-trei capitole mai dificile? Dacă ai fi sigur că renunțând la toate atracțiile primăverii ai reuși la examene, poate te-ai încumeta să stai zăvorit în bibliotecă să buchi-sești... Dar așa?... Și apoi, până la examene mai sunt opt zile. În opt zile de muncă serioasă poți să dai și un examen de Stat, necum un oarecare examen la anatomia patologică, la farmacologie sau la altă materie. Șapte zile îți ajung, sau chiar șase. Depinde și de memorie. Și slavă domnului, memorie ai. Nu-ți uimești colegii cu redarea precisă a nenumăratelor partide de șah celebre? Nu știi pe de rost componența tuturor echipelor de fotbal din divizia A? Nu ești omul care știe cele mai multe anecdote? Neîndoios, că memorie ai. Și așa cum vor lua examenul de anatomie patologică alții, de ce să cazi tocmai tu?

Și zilele trec, și examenul de anatomie patologică se apropie, și Pompiliu Frunză e nepregătit. Dar Pompiliu e un tânăr inventiv. Profesorul Macedon Popescu e pretențios, e adevărat. Dar Pompiliu are un unchi și profesorul are o slăbiciune pe care Pompiliu o cunoaște. E adevărat că, în general, unchiul nu e mai niciodată de acord cu ceea ce face nepotul, dar profesorul nu are de unde să știe adevăratele relații dintre studenți și rudele lor. Și probabil că nici nu-l interesează.

★

Profesorul Macedon Popescu se pregătește și el pentru examenul de mâine. Își clasează cu grijă fișele cu întrebări întocmite de asistent, controlează minuțios ca toată materia să fie cuprinsă în aceste întrebări și verifică pentru a nu știu câte oară notele obținute la probele practice. Nu e prea mulțumit. Cercurile de studii nu au funcționat prea bine. N'au fost destul de controlate. În anul viitor vor trebui mai bine organizate aceste cercuri de studii.

Profesorul e întrerupt din meditația sa de soneria telefonului. La aparat e tovarășul Roată, director în Ministerul Învățământului Superior, care vrea să știe cum s'au prezentat studenții la probele practice. — Destul de bine. Să vedem cum răspund mâine la oral. Iată că tovarășul Roată mai are ceva de spus. Bine că și-a adus aminte. Are un nepot, Pompiliu Frunză, care va da mâine examen. E un băiat bun și silitor, dar se pare că a avut unele necazuri familiale. Tovarășul Roată roagă pe profesor să-l examineze pe băiat cu oarecare bunăvoință. În nici un caz să nu fie trecut dacă nu merită, dar să se aibă în vedere că e un element cinstit și capabil. Macedon Popescu își notează numele studentului pe o bucată de hârtie și se declară încântat că poate să facă un serviciu neînsemnat, cu totul neînsemnat, tovarășului Roată. Mai ales că e vorba de un element cinstit. Îi asigură deci pe tovarășul Roată că își poate lua orice grijă. Nepotul va trece de bună seamă, dacă va fi cât de cât pregătit.

— Evident, tovarășe Roată, numai să se vadă că și-a însușit cât de cât materia.

— Atunci, încăodată, îți mulțumesc.

Conversația s'a terminat, profesorul cade pe gânduri. Tovarășul Roată ăsta e un om foarte priceput și cumsecade, principal în tot ceea ce spune, apreciază adevăratele merite și profesorul Popescu are

multă stimă pentru el. În ceea ce îl privește pe nepot, s'ar putea ca acesta să aibă o notă bună la proba practică, și nu va fi prea greu să fie promovat.

Mai rămâne de verificat această notă. Profesorul reia listele, le răsfoiește, apoi se oprește, perplex. Nu-și amintește numele nepotului. Caută pe birou hârtia pe care și-a notat numele studentului. Răsfoiește din nou listele, degeaba. Numele studentului nu poate fi găsit. E nerăbdător, profesorul caută cu înfrigurare prin mape, prin sertare. Când căutarea se dovedește zadarnică, ia hotărârea de a-l deranja pe tovarășul Roată.

— Mă iertați că vă deranjez, tovarășe Roată, dar e vorba tot de nepotul dv.

— Care nepot, tovarășe profesor?

— Cel care dă mâine examen la mine!

— Ah, da, foarte bine. Tocmai vroiam să vă vorbesc în chestiunea aceasta. Nu e așa că Pompiliu Frunză este printre cei mai slabi studenți?

— Vai, tovarășe Roată, nu se poate spune asta.

— Am auzit că la nici un seminar nu s'a prezentat mulțumitor în decursul anului.

— Tovarășe Roată, dar dați-mi voie...

— Pe de altă parte și cu frecvența stă prost. Cred că a absentat la mai toate orele de laborator.

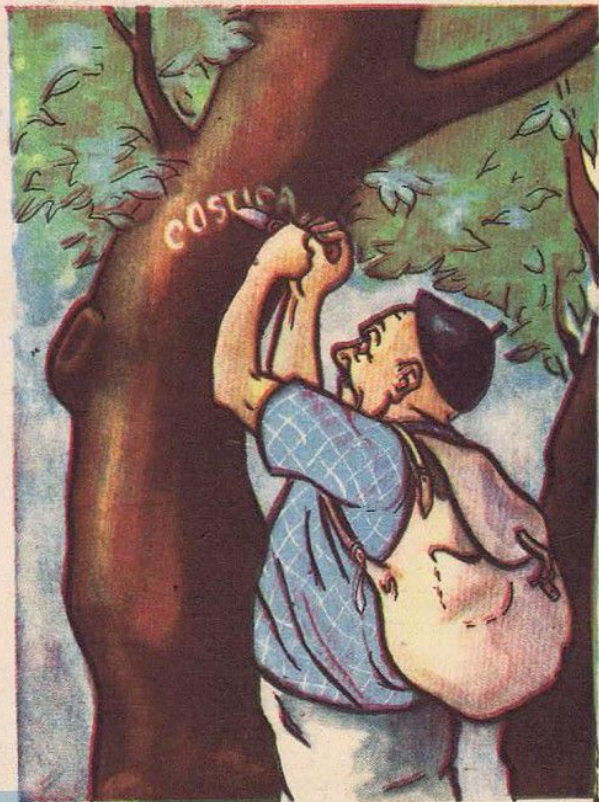
Profesorul nu mai înțelege nimic. A căzut în fotoliu, în timp ce tovarășul Roată enumără lipsurile nepotului său, Pompiliu.

— Tovarășe profesor, vreau să vă mai atrag atenția asupra faptului că Pompiliu obișnuiește să telefoneze în numele meu. Oricât de nepot mi-ar fi, vă rog să-l examinați cu toată seriozitatea. Să nu vă lăsați influențat de nimic. Mi-ar fi foarte neplăcut să știu că Pompiliu trece la examene datorită funcției mele în Minister.

Ce a urmat după asta pentru Pompiliu Frunză e lesne de înțeles. Căzut la examen, primul gând i-a fost să se intereseze dacă unchiul său nu a fost cumva transferat în alt minister. Aceasta ar fi constituit pentru el singura explicație a nereușitei sale.

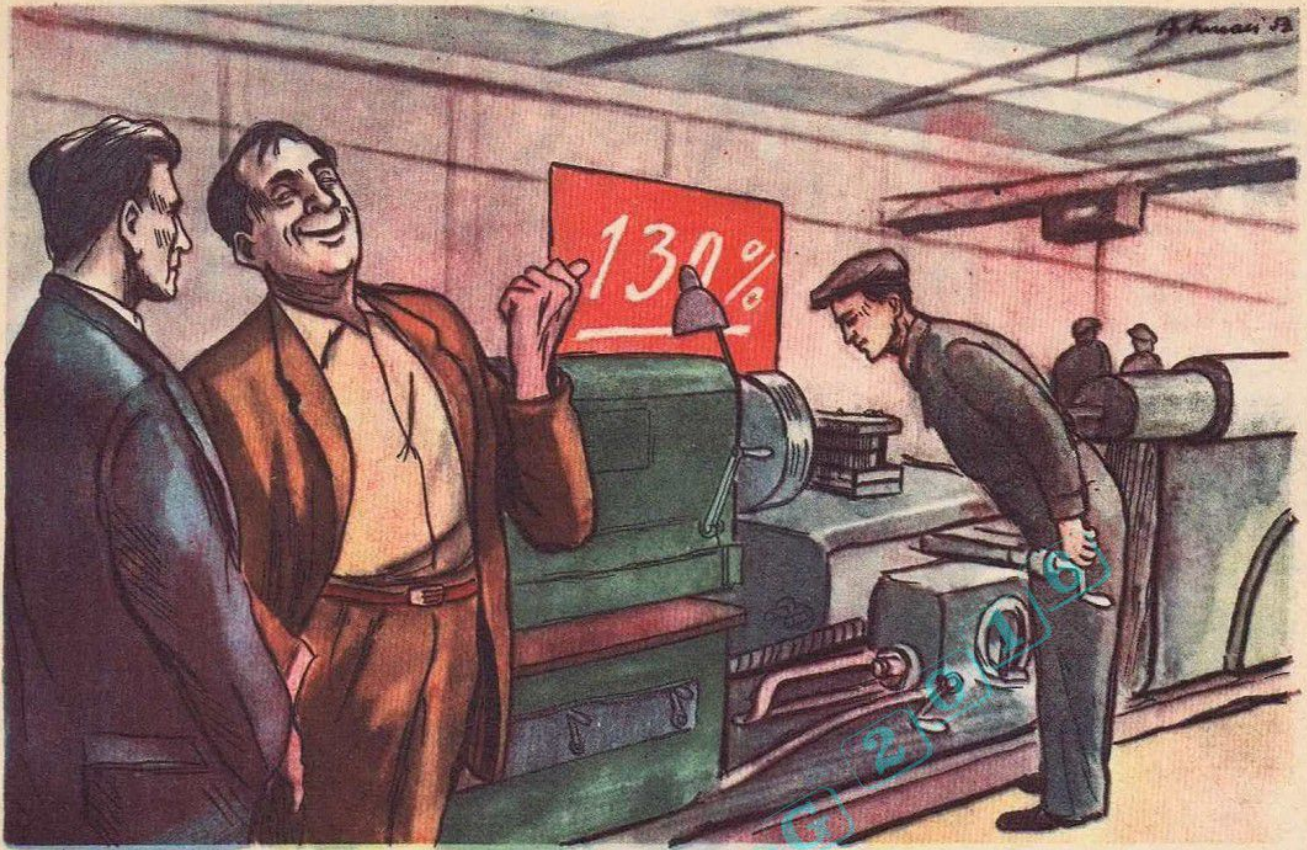
Când însă această bănuială a fost desmințită, a trebuit să admită că profesorul Macedon Popescu s'a schimbat. Într'adevăr, întâmplarea i-a dat profesorului de gândit...

CANDIDAȚII LA „NEMURIRE”

— O!, ce tare leinn! Mult mai comode sunt băncile din București.

Desen de A. RIK

— Nu-s mulți ca el în fabrica noastră!
— Păi tocmai asta-i prost.

Desen de A. LUCACI

ÎN TERMI URZICII

Tovarășul președinte al sfatului popular din Valea Seacă și agentul veterinar Nichifor Gheorghe au soluționat foarte ingenios o problemă care părea de nerezolvat. Astfel, văzând că o porcea aparținând sfatului e gata să nască, și neavând posibilități de cazare a viitorilor născuți, tovarășii aceștia au făcut un călduros apel la directorul școlii din comună, pentru un schimb. Directorul, cu lacrimi în ochi, s'a despărțit de porcul său, pe care l-a predat sfatului, luând în schimb sub oblăduirea sa, porceaua. Făcând acest sacrificiu tovarășul director și-a luat multe greutateți pe cap dacă ținem seama că porceaua are o greutate de 95 kg. iar porcul predat sfatului, numai 60 kg. Acum, tovarășul director este mulțumit că a făcut o faptă atât de bună, tovarășii dela sfat sunt mulțumiți că au scăpat de „greutăți”, numai porceaua s'o fi întrebând desigur, care o fi motivul pentru care ea cu o greutate de 95 de kilograme, viitoare producătoare de porcei, a fost schimbată pentru un biet porc de numai 60 de kilograme. Poate n'ar fi rău să răspundă cineva la această întrebare.

Pe șantierul 705 Prefabricație — din Lupeni — există un cimitir de fier vechi. Au murit acolo câteva mii de kilograme de fier, care ar fi putut căpăta viață foarte ușor dacă ar fi fost strânse și date la retopit. Lucrul ăsta s'ar mai putea face și cimitirul ar putea fi desființat dacă tovarășul inginer șef Ghilșteanu ar lua această inițiativă. Pentru că până acum se pare că i-a pus... cruce.

În ziua de 19 Aprilie echipa de fotbal a șantierelor „Sovromnaval”. Turnu Severin fiind programată pentru un match cu echipa „Progresul” Băilești, regiunea Craiova, a solicitat pentru aceasta terenul C.F.R. din Turnu Severin.

Colectivul de fotbal „Locomotiva” C.F.R. a fost de acord, punând însă o singură condiție: să se plătească suma de lei 500, altfel nu se joacă matchul. / deși înainte cu o zi se stabilise conform deciziei C.C.F.S. să se plătească 12% din încasări).

În ziua matchului echipele s'au prezentat pe teren, dar în același timp s'au prezentat și paznicii terenului care au arătat că au ordin dela tovarășul Bălulescu, președintele colectivului „Locomotiva” C.F.R. să închidă porțile în caz că nu se prezintă chitanța de plata de celor 500 lei. Chitanța neprezentându-se, porțile au fost închise și în felul acesta spectatorii au fost eliminați de pe teren.

Un activist al C.C.F.S. atlat și el pe teren a intervenit telefonic pe lângă tovarășul Bălulescu pentru ca acesta să schimbe dispoziția. Dar și aici a găsit porțile închise. Intre timp, spectatorii aflați în fața porților după ce și-au exprimat foarte zgomotos, timp de o oră părerea în legătură cu această situație, au plecat.

Mai târziu, a intervenit și tovarășul Nicoră Ion, președintele biroului sindical regional Craiova, care l-a înduplecat însăfășit pe tovarășul Bălulescu, și porțile s'au deschis.

Rezultatul matchului: goluri peste goluri la încasări, și gol mare în tribune. Toate golurile sunt opera tovarășului Bălulescu care are sisteme proprii în sprijinirea sportului de masă.

Deși nu suntem arbitri, fluerăm prelung această atitudine. Iar această țepă o prezentăm tovarășului Bălulescu drept chitanță.

Acum câțva timp, 35 tovarășii dela uzinele „Steagul Roșu” din Orașul Stalin, au devenit purtători de insigne G.M.A. Una din probele pe care au trebuit s'o treacă a fost și cea de înot. Printre cei care au plecat la Sibiu ca să-și ia această probă se aflau și tovarășii Buzai Victor, președintele comitetului de întreprindere și Armancu Ion, responsabil cu munca de masă în producție.

Ajunși la bazin, cei doi tovarășii s'au desbrăcat, și-au luat inima în dinți și cu un salt de toată frumusețea au intrat... sub duș. În felul acesta și-au trecut proba de înot. Cum s'ar spune, la 50 de metri... duș.

Printre alți tovarășii care și-au trecut probele de înot au fost și tovarășii vicepreședinte Holban Dionisie și președintele clubului muncitoresc, Enache Constantin. Acești doi tovarășii figurau și ei pe tabelul celor 35 care au plecat la Sibiu. Numai că, în timp ce la Sibiu se treceau probele de înot, în bazin, cei doi figurau la Orașul Stalin în carne și oase pe uscat. Dar probele, le-au trecut.

Și dacă mai facem o socoteală, aflăm că din cei 35 de tovarășii, trei au înotat, iar restul... și-au luat norma. Nu se poate spune că nu este o performanță! Mai ales că unii și-au trecut probele cu „excellent”.

Credem că tovarășul Pascu Sergiu, responsabil cu instruirea sportivă din colectivul „Metalul”-Steagul Roșu nu se poate mândri cu acest soi de recorduri.

Se știe că în poezia lui Vladimir Maiacovschi, frângerea voită a metricii nu este rezultatul unui simplu capriciu grafic. Mătrele poet sovietic și-a scris poeziile pentru a fi declamate „în gura mare” în fața maselor. El spunea că poeziile sale, atunci când nu pot fi recitate cuiva, trebuie citite în gând cu voce tare. Caracterul dinamic, mobilizator, al versurilor lui este accentuat de frângerea metricii, prin care Maiacovschi indică gesticația cu care își însoțea declamațiile.

Nu tot același lucru se poate spune și despre imitatorii grafici ai poetului sovietic. Iată, de pildă, poezia lui Toma George Maiorescu, apărută în nr. 4/953 al „Vieții Românești” din care cităm câteva versuri:

Doar farul
mai clipea
neostenit
Din ochiul
pironit
în depărtare
Și țărnu'ntreg
demult
a adormit
Mânându-și
pescărușii
la culcare.
(In fața anilor)

De fapt, nimic nu s'ar opune nici la grafica următoare:

Doar
farul
mai
clipea
neoste-
nit
Din
ochiul
pironit
în
depărtare...

și așa mai departe.

Se observă că versurile citate puteau fi reconstituite într-o strofă obișnuită.

Doar farul mai clipea neostenit
Din ochiul pironit în depărtare
Și țărnu'ntreg demult a adormit
Mânându-și pescărușii la culcare.

Ce-i drept, în felul acesta, poezia de nouă strofe a tovarășului Maiorescu n'ar fi umplut două pagini de revistă dar nici Maiacovschi n'ar fi fost bagatelizat.

Mir
cea
Pave
les
cu

ÎN CĂUTAREA TIMPULUI PIERDUT

Ministerul Industriei Ușoare are în bulevardul Tudor Vladimirescu o „Bază de desfacere” a materialului de protecție. Pentru a obține însă dela această bază haine de protecție îndeplinești, participi, sau asisti la următoarele operațiuni de bază:

1. Iei o dispoziție de livrare dela „Bază” și te duci cu ea la depozitul din Șoseaua Măgurele, pentru a îți se face specificația;
2. Te înapoiezi cu ea la „Bază” pentru întocmirea facturii;
3. Se execută defalcarea și calcularea facturii de către aceiași funcționari de bază;
4. Urmează micul dejun, tot la „Bază”.
5. Între timp, ca să nu te plictisești, privești la ceilalți clienți care, în așteptarea rândului, trag un pui de somn;
6. Se bate factura la mașină;
7. Se reface roșul de pe buze (funcționarele, pe baza unui vechi obicei);
8. Se verifică factura de către contabil;
9. Iei factura și după ce ai pierdut o zi întreagă, pleci din nou la depozitul din Șoseaua Măgurele cu speranța că vei ridica materialul;
10. Funcționarii pleacă și ei la diverse treburi, fiindcă... la urma urmei clienții pot să mai vină și mâine.

Eu cred că la Baza respectivă nu se respectă timpul oamenilor. Și întreb: pe ce bază?

Radu Georgescu

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI HUMOR. Apere sub conducerea unui comitet. Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane: Secretariatul de redacție: 4.28.15. Secția scrisori: 4.60.34. Secția vizaj internă: 6.70.44.

URZICA AJUTĂ

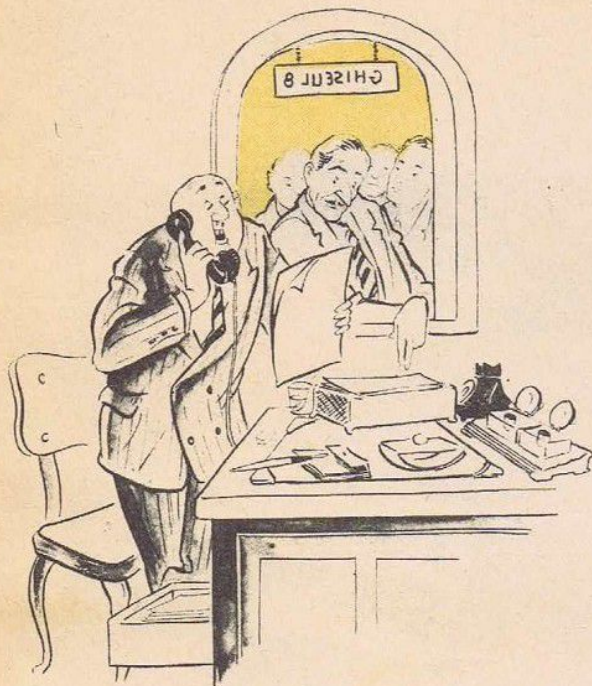
În urma sesizării noastre nr. 9936, din 30.III. a. c. în care „Urzica” arăta că în Consiliul colectivului sportiv „Minerul”, dela Mina Vulcan, s'au strecurat elemente necorespunzătoare, „Urzica” află că acele elemente au fost înlăturate.

...Lovitura de pedeapsă a fost executată.

Direcția Generală a Industriei Bumbac, în și Cănepe din Ministerul Industriei Ușoare ne comunică următoarele: s'a trecut la îndreptarea neregulilor dela IIB, tovarășul Petre Hoblea fiind menținut în postul pe care-l ocupa (și pe care risca să-l piardă pentrucă-l criticase pe mecanicul șef, inginerul Weinstein). În ceea ce-l privește pe acesta din urmă, el a fost aspru criticat, urmând a se lua măsuri administrative la prima abatere pe care ar mai săvârși-o.

În nr. 89 al revistei noastre s'a criticat faptul că la Mina Lupeni zac nefolosite câteva vagonete. Maistrul Crișan, care răspundea de această treabă, a trecut la remedierea situației. S'ar putea spune că acum, maistrul Crișan este din nou de folos.

În raidul făcut de „Urzica” prin birourile de invenții și inovații, s'a constatat că atitudinea conducerii IPROM—ului față de inovatori nu era dintre cele mai laudabile. Primim la redacție o scrisoare din partea tovarășului Ene Petre, unul din cei doi inovatori dela Atelierul de Prototipuri din calea 13 Septembrie. Ne scrie tovarășul Ene că și-a primit drepturile cuvenite, că în urma unei noi inovații este propus pentru altă premieră, și că—in genere—dela apariția articolului din „Urzica”, Direcția încurajează și sprijină inovatorii... Iată deci în atitudine a conducerii IPROM—ului o... inovație pentru care o felicităm.

— Da, tovarășe director, am notat dispozițiile dvs. confidențiale. Dați-mi voie să vi le repet...

CONCURSUL URZICU

Concursul inițiat de revista noastră s'a închis pe data de 1 Mai a. c. Bogatul material de satiră și humor primit la redacție a îmbrățișat toate formele genului: schiță, foileton, epigramă, fabulă, satiră, caricatură, desen, idei de caricatură etc.

Concursul s'a caracterizat printr'o largă participare a marelor de cititori care au abordat subiectele cele mai variate legate de viața și de munca poporului nostru.

Comisia însărcinată cu trierea materialelor a premiat pe următorii participanți la concurs:

PREMIUL I

— Florea B. pentru schița „Supărare“.

PREMIUL II

— Veronius Stepă pentru fabula „Căinele, pisica și coada“;

— Gh. Pantazi pentru schița „O lecție“;

— Caporal Mihai Ion pentru o caricatură.

PREMIUL III

— Gh. Stoicescu (Const. Arcașu) pentru trei epigrame;

— Curteanu Gh. pentru o caricatură.

Deasemenea comisia a acordat și două mențiuni următorilor:

— Aurel Schwartz pentru fabula „Cuiul“;

— Gh. Drăgănescu pentru o idee de caricatură.

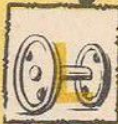
Tovarășii premiați și menționați sunt rugați să se prezinte la redacție în ziua de 15 Iulie la orele 12 a. m. când va avea loc decernarea premiilor, iar cei din provincie să comunice de urgență adresa exactă pentru a li se remite premiile prin mandat postal.

Materialele premiate la concurs vor fi publicate în revistă.

„URZICA“

Dragă Urzico

a secția „fabrica de roți“ a uzinei Sovrom Utilaj Petrolifer“ treburile merg ca pe... roate. Adică, mai exact, roțile nu merg, ci stau.

De vreo șapte ani, zac în secție, fără nicio întrebuințare, 64 roți de automotoare C.F.R. Se împiedică de ele chiar și tovarășul Cadia, șeful adjunct al serviciului de vânzări.

În vara anului trecut, serviciul vânzări a lipit roților două fișe de inventar: nr. 3533 și nr. 3534.

Adăpostite sub această formă birocratică, roțile sunt cu totul în afara privirii direcțiunii, care nu vrea să știe nimic de ele, și nici de faptul că transporturile noastre feroviare nu trebuie să sufere întârzieri. Ce spui, Urzicuțo, nu crezi că spița birocracților bagă bețe'n roate?

S. Stănescu
Reșița

În orașul Săcele din raionul Stalin trăește familia Kôpe. Cum trăește, nu e un secret pentru nimeni. Bătrânul Kôpe a avut o fabrică de cherestea, casă și pământ. E adevărat că fabrica a fost naționalizată, dar chiaburul a rămas cu nărațul. Unul din fiii bătrânului, pre numele lui Johann Kôpe, nu și-a făcut de rușine tatăl.

Devenise proprietarul unui restaurant și al unui cinematograf. Celălalt fiu, Stefan Kôpe, nu putea fi altfel. Așchia nu sare departe de trunchi. Își construisese și el vreo două blocuri și o moară electrică. Mai nimica toată deci. Dar Stefan Kôpe a intrat și funcționar la centrul mecanic SMT-Codlea. Fiul acestuia din urmă (tot Stefan îl cheamă), este elev la Școala Medic de Energie Electrică — Secția Maghiară — din Orașul Stalin. Nu plătește nicio taxă, ba școala îi mai dă și... bursă! Asta, datorită grijii și înțelegerii pe care Comitetul Executiv al Sfatului Popular Codlea o poartă lui Stefan Kôpe tatăl: i-a eliberat acestuia un certificat (numărul 475), în care afirmă că susnumitul este numai... funcționar!

Vorba ceea: ce știe satul, nu știe... Sfatul!

Cititorii tăi din Săcele și Codlea

a sectorul 7 al Minei Lupeni sunt — printre altele — două brigăzi conduse de tinerii Caprar Ion și Mihai Elges. În ultima vreme brigăzile lor au avut rezultate nu prea strălucite în producție. Vina cea mai mare pentru treaba asta o poartă conducerea sectorului care nu a sprijinit brigăzile și nu a creat condițiile tehnico-organizatorice necesare.

Te întreb, Urzicuțo dragă: ce-ai fi făcut? N'ai fi scris un articol, așa cum știi tu, la ziarul „Steagul Roșu“? Așa a făcut și tovarășul Gheorghe Marinică. Articolul lui a apărut în „Steagul Roșu“. Și — ca urmare — crezi cumva că tovarășul Kir Ioan, din conducerea sectorului, a luat niscaiva măsuri tehnico-organizatorice? Nici vorbă. Măsuri a luat, dar măsuri de... persecutare a corespondentului de presă! Asta da!

Dar noi știm că sunt măsuri și... măsuri!

Un grup de muncitori dela
Sect. 7 — Mina Lupeni

abrica de cărămizi „1 Mai“ Bucov, are un rol important în întreaga acțiune de construcții care se desfășoară azi în țară. În mod normal ar trebui deci ca și conducerea fabricii să aibă o atitudine constructivă față de producție. Dar tovarășii din conducere se înțeleg și colaborează între ei ca niște cărămizi puse cap la cap fără mortar. Tovarășul director susține că ciclul de uscare a cărămizilor se poate reduce foarte mult, conducătorul tehnic spune că se poate reduce dar foarte puțin, iar șeful producției afirmă că trebuie să se rămână la ciclul de uscare pe care l-a apucat el de când era copil.

Și astfel, precum îți închipui și tu, dragă Urzico, problema rămâne mereu deschisă.

Nu ești de părere că ar fi nevoie de o mistrie care să restabilească lucrurile din temelii?

Ion Naghi
Plocești

Politica militară a socialiștilor de dreapta

Desen de N. JURĂSCU

